



BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXIX - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2012

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 5

Ordenació Sacerdotal

Homilia de Mons. Piris..... 21

Confirmacions

Primer trimestre 24

Secretaria General:

Nomenaments 25

Càritas Diocesana:

És l'hora dels ciutadans, ajudeu-nos a ajudar 26

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

XXVII Jornada Mundial de la Joventut 2012..... 29

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer Trimestre 2012 39



Ajudant a viure

Un camí per a la pau

1 de gener de 2012

El periodista J. Cendón escriu: “A Somàlia res és el que sembla”, i així es pot constatar mirant-se l'informe de Confer, Justícia i Pau i Antena Àfrica Europa sobre el Comerç d'armes a la regió de la Banya d'Àfrica. Ofereix una visió ben realista de per què hi ha tanta misèria i fam en aquells països desconeguts que s'empobreixen gràcies al quantiós tràfic d'armes finançat des d'Europa.

Quan encara ressonen els cants del Nadal i els bons desigs que ens intercanviem per al 2012, ens trobem amb el **Missatge del Papa** per a aquest primer dia de l'any, Jornada Mundial de la Pau, que fa una referència explícita a l'atac contra els cristians a l'Irak i presenta el sentit de la llibertat religiosa i les diverses maneres en què aquesta modela la pau i les seves experiències. És una reflexió sobre la pau, que és do de Déu i alhora obra dels homes i dones de bona voluntat i, sobretot, dels creients. Canviem, doncs, els “senyors de la guerra” pels somnis i els intents perseverants en pro de la fraternitat de persones i pobles.

Sabem que una de les fites importants del nostre món després de la II Guerra Mundial va ser la formulació, aprovació i promulgació de la Declaració Universal dels Drets Humans (1948), però caldria preocupar-nos més pel flagrant augment dels casos en què es nega en la pràctica la universalitat d'aquests drets, des de plantejaments culturals, polítics, socials i també religiosos.

Com es deia a la presentació del Missatge esmentat: les crides de l'Església a la llibertat religiosa es basen en la dignitat de les persones, i no només en una simple sol·licitud de reciprocitat per part d'una comunitat de creients disposada a respectar els drets d'altres comunitats a condició que respectin els dels propis membres. Cal respectar els drets dels altres perquè és allò correcte; no a canvi del seu equivalent o d'un favor concedit. I quan altres sofreixen persecució a causa de la seva fe i pràctica religiosa, cal oferir-los compassió i solidaritat efectiva.

És més, la llibertat religiosa no és un dret atorgat per l'Estat sinó que deriva de la llei natural i de la dignitat de la persona. Cal que l'Estat i les altres institucions públiques –recorda Benet XVI– “la reconguin com intrínseca a la persona humana, com element indispensable per a la seva integritat i la pau”. Perquè la llibertat religiosa no és només tolerància del lliure exercici

del culte. La fe té una dimensió pública que atorga als creients l'oportunitat –i el deure– de contribuir a la construcció de l'ordre social, i de fer-se presents en la vida pública buscant afavorir un desenvolupament integral.

En el nostre món globalitzat, multiètnic i multiconfessional, una veritable llibertat religiosa serà un factor important d'unitat i concòrdia, un recurs a tenir en compte. I el diàleg entre els seguidors de les diverses religions serà sempre un estímul important per a col·laborar en la promoció de la pau.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Com el bosc que creix

8 de gener de 2012

És coneguda la dita: “*Fa més soroll un arbre que cau que tot un bosc creixent*”. M'atreviria a aplicar-la a la nostra Església de Lleida, amb modèstia i sense cap pretensió, però amb molt agraïment als germans i germanes que ho fan possible.

La nostra Comunitat Diocesana està viva i no ha deixat de créixer des de fa molts anys com un bosc silenciós. Vaig poder comprovar-ho a la Visita Pastoral i a d'altres trobades. Gràcies a Déu, hi ha moltes persones que viuen i treballen pensant en els altres i que intenten fer-ho amb l'esperit de Jesucrist, lliurant-se i ajudant a viure colze a colze amb tothom que busqui els mateixos objectius primordials.

La nostra vida eclesial ordinària segueix calladament essent-ne un servei permanent amb la humilitat del llevat (que desapareix en la pasta): l'acció evangelitzadora i catequètica; les iniciatives de formació sistemàtica i ocasional; les celebracions de la fe que són alhora vivència del Misteri que ens supera i Presència salvadora del Ressuscitat que ens sosté i ens anima; l'oferta continuada, incondicional i eficient, d'innombrables serveis al proxime animats per la caritat cristiana i molts d'ells vinculats en una Xarxa d'entitats d'Església ja ben coneguda i admirada i amb una molt nombrosa participació de voluntaris.

A les nostres trobades, junt a qüestions puntuals –que poden fer soroll però que duren poc com les tempestes d'estiu–, anem intercanviant opinions i certeses, conviccions i vivències que realment avalen el nostre creixement silenciós en “comunió eclesial”, fixant-nos objectius comuns per a tota la Diòcesi –que cada comunitat intenta traduir al seu nivell– i revisant aquelles iniciatives i estils pastorals que no ens satisfan.

Sempre hi ha qüestions internes, però la nostra atenció vol fixar-se en prioritats com ara: la iniciació cristiana i la presència d'església en el món; la problemàtica de la immigració; la pastoral vocacional i l'atenció als joves; els assumptes relacionats amb la pastoral de la salut; el món de l'educació i de la família, etc. Sempre intentant discernir les realitats a la llum de la fe, donant gràcies a Déu i buscant respostes: acollida, acompanyament, integració...

De vegades, hem d'afrontar reptes que ens poden posar en crisi, però també les crisis són sempre ocasió de revisió i possibilitat de millora i cal aprofitar-les. És el que ens està passant en voler superar individualismes i particularismes (personals i de grup) en favor d'una millor complementarietat pastoral, treballant en equip i a partir de les que anomenem "Unitats d'Acció Pastoral". L'individualisme té importants conseqüències ètiques. ¿Com podem bastir un món just i pacífic, i una Església-Comunitat de germans, erigint-nos cada u, cada grup, cada parròquia... en l'últim criteri per a ser i actuar? No som ni podem ser de cap manera comunitats aïllades i cal continuar ajudant-nos a créixer en comunió efectiva i pràctica.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Els germans immigrants

15 de gener de 2012

Les societats actuals estan composades per persones de procedència molt diversa i, en conseqüència, de diferents cultures, tradicions, llengües, costums, religions, valors, etc. Cada dia és més evident que la població ja no és tan homogènia, sobretot en els països d'acolliment com el nostre. He pogut visitar una escola en la qual hi ha alumnat de 22 països diferents (75'21% alumnes nouvinguts i 24'78% d'aquí).

Els qui tenen més contacte amb les famílies dels migrants i desplaçats saben molt del seu sofriment i condicions precàries de vida i relacions que, moltes vegades, els du a convertir-se en guetos... No és fàcil encertar amb la política migratòria i amb una legislació adequada i menys en aquests temps de crisi generalitzada i per la sensibilitat social que hi ha. Però al segle XXI, quan són inexistents les fronteres per al comerç i la informació, no podem crear murs entre les persones i els pobles.

Aquells que marxen dels seus països ho fan generalment per poder sobreviure, i sabem que les causes d'aquestes situacions són fruit de deci-

sions d'altres que arriben a dificultar la vida o desequilibren les relacions econòmiques i ambientals en aquells països o continents. D'això tots ens hem de sentir una mica responsables per acció o omissió. Hem de seguir demanant l'establiment de polítiques de respecte pels drets fonamentals dels nouvinguts i, alhora, de mesures de desenvolupament i comerç internacional que puguin afavorir una economia més justa i sostenible en aquells països de major emigració i de protecció de les seves riqueses naturals per tal d'evitar el seu empobriment. Sense oblidar altres aspectes tan humans i decisius per als migrants com tot allò que afecta les seves relacions familiars.

Punt a part mereix també la qüestió de la multiplicitat cultural i les diferències i desigualtats socials que comporta en la pràctica. Ens cal valorar millor les llums i les ombres d'aquest intercanvi: la interculturalitat és un moviment d'anada i tornada amb influències recíproques que, segons com les plantegem, ens han de poder enriquir mútuament. Cal trobar un equilibri just entre el respecte de la pròpia identitat i el reconeixement de l'aliena. Cal viure amb millor consciència l'inevitable pluralisme cultural i religiós i la necessitat d'afavorir aquell veritable procés d'integració, de vegades llarg, que implica benvolença mútua. Aquí els cristians som cridats a un particular testimoniatge de l'Evangeli de la caritat i de la pau, valorant els diferents i innombrables dons que el Bon Déu ha donat a la nostra humanitat.

Penso que per als membres de la nostra Església diocesana és una oportunitat molt explícita per a viure i fer veure la nostra veritable catolicitat, no tan sols aprenent a acollir respectuosament les diferències sinó també realitzant i promovent relacions d'unitat i de comunió fraterna.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Evangelització i mobilitat humana

22 de gener de 2012

Durant anys ha estat un referent fonamental per a les nostres comunitats l'afirmació de l'Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* (núm. 14) que diu que anunciar Jesucrist, únic Salvador del món, constitueix la missió essencial de l'Església. Ara que tothom parla de la necessitat d'una "nova evangelització", cal insistir que el moment actual demana a l'Església intensificar aquesta acció missionera no sols en regions llunyanes sinó també en els països de tradició cristiana, on els canvis amplis i profunds de la societat actual la fan cada cop més urgent.

La gran mobilitat de la humanitat en els darrers cinquanta anys ha produït una interculturalitat insospitada que ens demana cada vegada més l'esforç de presentar la fe cristiana en els seus trets fonamentals i específics. Això és un repte i, alhora, una oportunitat providencial per a un diàleg respectuós però evangelitzador, sortint a l'encontre dels dubtes, l'escepticisme i la indiferència de molts.

També davant el fenomen migratori a casa nostra –tant el de persones provinents de països on desconeixen Jesucrist com el de nouvinguts cristians i catòlics que, en arribar, es troben amb ambients de vida cristiana esmoreïda o de fe practicada amb poca convicció personal o quasi reduïda a un fet cultural– hem de pensar en maneres de presència i testimoniatge que ajudin al trobament i al coneixement més profund de Jesucrist i del seu projecte de vida i salvació. I no estic parlant de mètodes i estratègies pastorals sinó de qualitat evangèlica de la nostra vida.

Les nostres comunitats i entitats d'Església, que acompanyen admirablement els germans, els nouvinguts i els de casa nostra, amb la solidaritat i la caritat fraterna amb iniciatives i programes que afavoreixen el respecte de la dignitat de tota persona humana, tenen clar que el compromís social cristià no és una teoria sinó una manera directa de fer present i proper l'amor de Déu que han descobert en la persona i el missatge de Jesucrist. Fins i tot en les nostres col·laboracions a favor del bé comú amb persones que no comparteixen la nostra fe, cal que puguin ser conegudes les profundes motivacions religioses del nostre compromís social, que no és pura filantropia.

Com ha dit Benet XVI (02/12/2011), la transformació de la societat realitzada pels cristians a través dels segles és una resposta a la vinguda del Fill de Déu al món. Els deixebles de Jesús saben que cap comunitat humana pot viure en pau sense l'atenció a l'altre, sense el perdó i fins i tot l'amor als enemics. Tothom qui tingui ocasió de percebre i/o conèixer els fonaments de l'actuació social cristiana podrà trobar un estímul per a prendre en consideració la fe en Jesucrist.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La missa de cada diumenge

29 de gener de 2012

Arran del que anem compartint a la Visita Pastoral trobaria necessària una sincera reflexió sobre la celebració del Dia del Senyor i la participació

en l'Eucaristia dominical. Cal redescobrir i viure plenament el Diumenge i la celebració en la qual els fidels ens reunim com a “comunitats-signe”. Ha estat sempre un convenciment en la Història de l'Església que allò que ‘celebrem’ en l'acció litúrgica fa possible que allò que ‘vivim’ vagi conformant-se a allò que ‘creiem’.

En veure als Evangelis que la trobada amb Jesús va resultar ben impactant per a molts dels seus contemporanis que per res queden indiferents després, podem nosaltres tenir ara una experiència semblant? La nostra fe ens diu que Ell continua actuant en la Paraula i en els sagraments de l'Església. I el Diumenge és el dia per excel·lència en el qual la comunitat eclesial escolta la Paraula i celebra els sagraments. De fet, l'Eucaristia és la que porta la iniciació cristiana a la seva plenitud i és el centre i fi de tota la vida sacramental. Tant de bo que celebrar l'Eucaristia influeixi cada vegada més profundament en la nostra vida quotidiana, convertint-nos en testimonis vius als nostres ambients ordinaris i en tota la societat.

El Diumenge és un dia significatiu per als cristians i ho vivim fent referència directa al Déu que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, ‘el dia després’ de la festa jueva del dissabte. I ho vivim en comunitat com van fer-ho els primers cristians que van sentir de seguida la necessitat de reunir-se “*el dia primer de la setmana*” (el diumenge) per a celebrar la “fracció del pa”, el “sopar del Senyor”. Des d'aleshores, al llarg de tots els segles i a tot arreu, han sentit que “*aquesta reunió els constituïa i els identificava com a cristians*” fins al punt que alguns màrtirs han estat morts precisament per celebrar l'Eucaristia dominical.

La celebració de la Missa del Diumenge, el Dia del Senyor, és, doncs, irrenunciable. Cap catòlic no n'hauria de prescindir sense un motiu greu (n'haurien de reflexionar alguns batejats) perquè no té res de convencional: més enllà de l'obligació és una manera de viure la fe i la fidelitat al Senyor i a l'Església. Crist es fa present en la “Pregària eucarística”, llarga oració d'acció de gràcies en la qual fem el memorial de la seva mort i resurrecció, que és l'esdeveniment central de la història de la humanitat. I en ‘combregar’ acceptem el lliurament incondicional de Jesús, ens hi unim i volem reproduir-la entregant-nos a Déu i a cada un dels nostres proïsmes, fent-nos “pa partit” com Ell. Tant de bo que arribéssim a ser exemple viu del poder transformador de l'Eucaristia.

El Diumenge és també el dia de ‘la festa’, del descans que ens ajuda a descobrir la bellesa i tot allò que hi ha de bo en el món i en la vida. Un dia especialment apte per a viure en família, l'àmbit en el qual cada u és més pròpiament valorat com a persona i on estima i és estimat sense condicions. I és un dia per a viure la caritat cuidant la relació amistosa amb veïns

i parents, amb amics més o menys distants, amb malalts als que no és fàcil visitar altres dies...

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vida consagrada: Pensar, dir i fer

5 de febrer de 2012

Explicant allò que ell anomena “l’ideal perfecte del cristià”, Sant Gregori Nicè (s.IV) escriu: “Tres són les coses que palesen i diferencien la vida del cristià: l’acció, la paraula i el pensament. La preeminència correspon al pensament; en segon lloc, cal posar la paraula, que fa comprensible amb els mots allò que el pensament ha concebut; darrerament, hi posem l’acció, que duu a terme amb les obres tot el que hem pensat. Cal que totes les nostres paraules, obres o pensaments no contradiguin el pla diví, segons el qual Crist s’ha manifestat, de manera que res no pensem, ni diguem, ni fem que s’aparti d’aquest pla diví, que acabem d’esmentar. ¿Quina altra cosa haurà de fer el qui ha estat honorat amb el cognom de Crist, que no sigui examinar atentament els seus pensaments, paraules i obres, per veure si tot tendeix a Crist o si, al contrari, se n’allunya?”

Allò que St. Gregori demana a tots els batejats, és encara més urgent verificar-ho en aquells i aquelles que han rebut la crida a una especial consagració, i la millor manera de comprovar-ho serà deixar-se interpel·lar per la Paraula revelada i pels signes dels temps. Sabem que els carismes i estils de vida en els que s’expressa la resposta a aquesta crida són molts i diferents, però tots tenen en comú l’exigència de manifestar la radicalitat i la novetat del seguiment de Jesucrist. En això rau la seva força evangelitzadora.

El Concili Vaticà II i la teologia postconciliar presenta la vida consagrada com una forma peculiar de seguiment de Jesús, una manera de viure la vida cristiana a l’interior de la comunitat eclesial. I demana adaptar-la a “les canviades condicions dels temps” per manifestar la seva identitat i aparèixer “com un signe preclar del Regne” (PC 1 i 2). Això ha suposat un llarg camí i “un temps ric d’esperances, projectes i propostes innovadores”(VC 13).

Certament, s’ha fet i segueix fent-se un gran esforç d’anàlisi, de discerniment i de conversió personal, comunitària i institucional. Esforç que hem d’agrair perquè la Vida Consagrada és un do de Déu a l’Església i a la humanitat i els seus membres cal que siguin manifestació viva del seguiment proper i incondicional de Jesucrist, i testimonis creïbles del seu Evangeli

“en la consagració, en la comunió i en la missió”, com els ho demanava el Papa Benet el proppassat agost a El Escorial.

Però és clar que la credibilitat d'aquestes formes de vida cristiana depèn molt d'aquest testimoniatge que fa present i actual el camí de Jesús: un camí d'amor sense mida en el servei sol·lícit i generós als germans sense exclusions. Un camí que queda a l'abast de tots aquells que busquen al Senyor, de vegades sense adonar-se'n, i que –amb les convenients i exemplars mediacions– poden escoltar millor aquest “Vine i segueix-me” (Mt 10,21), deixant-se il·luminar per la llum de l'Evangelí.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

La salut, dret de tots

12 de febrer de 2012

Ser sensibles al clamor que prové del món del dolor i del patiment, fer costat als qui viuen els seus problemes de salut en condicions indignes de l'ésser humà, i així ser testimonis creïbles de l'amor de Crist, forma part de la nostra identitat de cristians. Però sense oblidar que som més que un canal de transmissió de béns per al desenvolupament d'altres més fràgils. Cal quedar implicats personalment en la realitat d'aquestes persones i pobles més necessitats, amb els que s'identifica el Senyor. Cal posar tots quelcom de nosaltres mateixos.

Vull agrair ben concretament l'exemplar atenció que en les nostres Parròquies es presta als malalts i impeditos que són a casa seva (i també als Hospitals, Clíniques i Residències d'avis). En l'atenció als malalts, més que en altres coses, es fa creïble l'amor i s'ofereix un testimoni d'esperança en la resurrecció, descobrint en ells el rostre del Senyor dolent i gloriós. “Hi ha preguntes urgents sobre el dolor i la mort que esperen respostes vàlides...; el cristià està cridat a testimoniar la consoladora veritat de Crist ressuscitat, que assumeix les ferides i els mals de la humanitat, inclosa la mort, i els converteix en moments de gràcia i de vida.” (Joan Pau II).

En aquesta línia d'un món diferent, vull recordar que fa 60 anys (10-02-1952) el papa Pius XII llançava la seva “Proclama per un món millor” dient: “És tot un món el que cal refer des dels seus fonaments, el que és necessari transformar de salvatge en humà, d'humà en diví, és a dir, segons el cor de Déu”. Més tard, el Concili Vaticà II demanava als laics realitzar la seva missió “ocupant-se de les realitats temporals i ordenant-les segons Déu” (LG 31).

Però, com Joan XXIII va puntualitzar, “l’ordre que regeix en la convivència entre sers humans és d’ordre moral. És tracta d’un ordre fonamentat en la veritat, que ha de ser practicat segons la justícia, que exigeix ser vivificat i completat per l’amor mutu i finalment ha de ser orientat a aconseguir una igualtat cada dia més raonable, deixant fora de perill la llibertat” (*Pacem ‘in’ terris*, 34 i 37).

Tantes vegades parlem d’“*estructures de pecat*” que cal denunciar... Doncs bé, el *repartiment injust* dels béns que impedeix el dret de tots a la salut és una estructura de pecat i hi ha molts fills i filles de Déu sofrint-ne les conseqüències, però són sobretot “els més dèbils” els que paguen el preu més alt.

Podem dir que la nostra cultura, malgrat la crisi actual, encara és la “dels qui poden” i “dels qui tenen” i “dominen”: màquines, persones, coses, recursos... Però sabem que hi ha una altra part de la humanitat que, tenint dret a les mateixes oportunitats, veuen les seves vides amenaçades i han de viure en condicions infrahumanes.

La campanya de Mans Unides d’aquest any completa el títol d’aquesta glossa amb un imperatiu: *jactua!*

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Nou prevere per a l'Església de Lleida

19 de febrer de 2012

Aquest diumenge a la nostra Catedral tindrem ocasió de reviure una altra experiència del sagrament de l’Orde en el grau de Prevere.

La crida al sacerdoci ministerial i la resposta corresponent és sempre un do, una gràcia de Déu que ens planteja sempre la mateixa pregunta a tots els qui l’hem rebuda: per què jo? En el cas que ens ocupa, quan el cridat té ja una certa edat i una història particularment complexa, encara és més difícil poder explicar-ho. Certament, els camins de Déu no són com els nostres.

En aquest aspecte, el prevere està cridat a ser un “home de Déu”, així qualifica sant Pau als seus deixebles Timoteu i Titus, i no està parlant de dignitats sinó de responsabilitats. Un home de Déu és quelcom cridat a tenir una especial intimitat amb Déu, com dirà explícitament sant Lluç en explicar l’elecció dels apòstols per part de Jesús: “per a estar amb ell i per enviar-los a predicar”. Cal que el cridat estigui “en el secret” abans

de donar-lo a conèixer. I això és una experiència sublim i terrible alhora, perquè hom és conscient de la grandíssima distància que hi ha entre el que crida i el que hi és cridat. És com la nit i el dia que no poden estar més a prop l'un de l'altre ni ser més diferents!

Us asseguro que caminar pel món amb aquesta clara consciència de les coses és un goig enorme, però també un risc perquè ets només un home, amb qualitats i fragilitats, portador d'un tresor en vasos de terrissa, cridat a comunicar la Salvació de Déu acompanyant els germans en la lluita contra el mal amb la major fidelitat possible, i sabent-te tu mateix carregat de debilitats.

El programa al que som cridats tots els batejats, l'ha de viure de manera particular el prevere per la imposició de les mans del bisbe i el corresponent enviament: comporta entendre el món i la història des de la perspectiva de Jesús i sembrar esperança, com Ell; proclamar les Benaurances com a camí de felicitat i ensenyar a viure segons aquest esperit; proporcionar consol i perdó en nom de Déu, encoratjar els defallits i estar a prop dels atribolats. Ha d'estimular la reconciliació i l'abandó dels odís, creant espais de justícia i caritat fraterna i impulsant projectes de transformació de les persones i de la societat. Ha de repartir el "*Pa del Camí*", que és l'Eucaristia, i anunciar a Jesucrist com a clau, centre i fi de la història humana (GS 10). Una esperança que neix de Crist ressuscitat i eixampla el cor, il·lumina el sentit de la vida i obre a perspectives més enllà de tot horitzó tancat, perquè afirma que la nostra història està oberta a l'eternitat.

Donem novament gràcies al Bon Déu per aquest nou Prevere i encomanem-lo amb tot el cor.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Aprofitem el temps quaresmal

26 de febrer de 2012

A les portes d'una nova Quaresma semblaria oportú posar en practica allò que recomanava sant Anselm: «Entra en la zona més íntima de la teva ment, treu fora totes les coses excepte Déu i, tancada la porta, busca'l. Senyor, ensenyeu al meu cor on i com us pot buscar, on i com us pot trobar». I això vull posar-ho en relació expressa amb una orientació que el Concili Vaticà II ens va presentar als membres de l'Església, que val per a tots, i que cal repetir moltes vegades –i voler posar en pràctica–: «escrutar els

signes dels temps (...) per tal de poder respondre als interrogants perennes del homes sobre el sentit de la vida present i futura, i sobre la seva relació recíproca» (GS 3-4).

Vivim enmig d'un món ple de soroll, i cal recuperar la capacitat de silenci i d'escolta per tal d'assegurar una bona relació amb nosaltres mateixos i també per a saber-nos posar davant els altres sentint-ne la pròpia responsabilitat.

Diuen que la progressiva conquesta d'autonomia de la que gaudeix l'home modern ens fa al·lèrgics als deures, però potser també una concepció ambigua de llibertat i el fort subjectivisme existent ens dugui a perdre el principi de responsabilitat. Això podria explicar aquell cert desinterès que sembla haver-hi per a algunes de les realitats que ens envolten. Hi ha qui "passa" de massa coses com si no fos membre de la mateixa comunitat humana. Això és preocupant perquè, duent-ho a l'extrem, podria reproduir-se allò que la Bíblia posa als llavis de Caïn: «Sóc jo potser el guardià del meu germà?».

D'altra part és bonic, i diu molt en favor dels qui ens diem cristians, començar a preparar les celebracions dels esdeveniments centrals de la nostra fe, concentrant l'atenció en alguns moments de la vida de Jesús, sobretot els que ens ajuden a reviure la seva Mort i Passió. Reconec que té el seu mèrit i és una proclamació pública que ens pot fer molt de bé a tots. Però, ¿on queda la celebració de la Resurrecció i les perspectives de vida i realització que obre la Pasqua del Senyor? ¿Com podem tenir-la més en compte i preparar-nos ja a viure-la de manera participativa i responsable?

Aquest és un temps en el que, a les nostres comunitats parroquials, hi sol augmentar l'oferta de formació i caldria aprofitar-la. Seguim tenint necessitat de discernir, de veure pros i contres, de separar el gra de la palla, etc, i a tots ens vindrà bé posar al dia aspectes fonamentals de la nostra vida cristiana. Si més no per actualitzar alguns aspectes o continguts i, fins i tot, actituds més o menys adequades que ens poden ajudar a aprofundir i a distingir entre "assistir i celebrar o participar-hi". Sense parlar-ne de les generalitzacions habituals que es fan indistintament dels anomenats "*oficis religiosos*", sense majors precisions litúrgiques.

Així, doncs, comencem a avaluar i segur que podrem millorar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Promoció fraterna

4 de març de 2012

En celebrar aquest 2n diumenge de Quaresma també el Dia d'Hispanoamèrica, pensem en tants germans d'aquells indrets amb els que convivim a casa nostra i amb molts dels quals compartim la mateixa fe. Potser els costums quaresmals seran diferents, però celebrem el mateix Crist mort i ressuscitat, i la pregària, el dejuni i l'almoina són continguts clàssics allà i aquí en aquest temps litúrgic i contribuiran a preparar-nos per a viure la Pasqua.

El Missatge papal d'aquest any emfatitza una praxis ben concreta de l'amor al proïsme: la correcció fraterna, sentir-se responsables els uns dels altres. Un sentit de la responsabilitat comuna que ens ha de dur a tots a viure personalment una fraternitat més compromesa i, com Església, a denunciar les injustícies deixant al descobert les seves arrels morals. Benet XVI ens convida a aprofundir en l'error que suposa rebutjar i excloure Déu de la vida social i econòmica: la primera responsabilitat de l'Església és recordar a cada generació que aquesta dimensió espiritual és fonamental, que el ser humà té una vocació sobrenatural i una consciència en la que ressona la veu de Déu davant el qual hem de respondre.

Ens ho proposa a la llum d'una recomanació de la Carta als Hebreus (10,24): "Vetllem els uns pels altres per animar-nos a l'amor fratern i a les bones obres". Cal estar atents, mirar el proïsme a consciència i no quedar mai indiferents davant els altres. Al contrari, tenint amb tothom la màxima cura i cercant el bé major en tots els aspectes: material, moral i espiritual.

I aquí entra la coneguda obra de misericòrdia que diu: "corregir al que s'equivoca", que caldria considerar positivament practicant-la com una obra de "promoció fraterna". Davant les desviacions en el camí del bé no s'ha de callar per respecte humà o per simple comoditat, ens diu el Papa, sinó posar en guàrdia als germans. Però cal fer-ho sense condemnar. Hi ha una veritable correcció fraterna quan allò que ens mou a corregir és l'interès pel bé de l'altre, la seva promoció, el seu creixement. La correcció-promoció forma part de la vida de la comunitat cristiana. És un gran servei ajudar i deixar-se ajudar perquè tots som dèbils i caiem (cf. 1Jn 1,8). Sempre ens cal una mirada que estimi i corregeixi, que discerneixi i perdoni, como ha fet i fa Déu amb cadascun de nosaltres (cf. Lc 22,61).

"Vetllem els uns pels altres per animar-nos..." mútuament a progressar en un amor cada cop més efectiu. Vulguem reconèixer el bé i els prodigis que Déu realitza en cadascun i agraïm-ho de tot cor alegrant-nos i glorificant el Pare del Cel (cf. Mt 5,16).

Tots hem rebut capacitats suficients per a viure i ajudar a viure segons el projecte de Déu.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Llibertat i responsabilitat

11 de març de 2012

Davant la llarga crisi que patim van sentint-se cada vegada més veus demanant un rearmament moral de la nostra societat. Cal aplaudir aquesta sensibilitat que palesa un impuls ètic i de responsabilitat col·lectiva. Em queda el dubte de si aquesta sensibilitat passa a les decisions personals i es va traduint en processos de canvi econòmic, polític, cultural, etc. Sense decisions que ens impliquen a cadascú resultarà difícil construir entre tots una societat de més qualitat i sobre la base de valors més alts, més nobles.

Tots som lliures a l'hora d'actuar i ho fem sota la nostra responsabilitat, però som éssers socials, persones interrelacionades, mai només individus aïllats. Les nostres decisions comporten responsabilitats també davant els altres: és el component moral.

La proximitat d'una nova Pasqua és una bona oportunitat per identificar allò que realment mou les nostres decisions. Celebrar la Pasqua –que és anunci i experiència d'alliberament de tots els límits possibles– demana créixer en una llibertat acompanyada d'actituds responsables, públiques i privades, i desenvolupar positivament les moltes possibilitats amb què el Senyor ens ha beneït. També el sentit transcendent de la nostra vida. Hi tenim capacitats sorprenents i hem de plantejar-nos contínuament allò que podem i hem de ser. Serà la millor manera de veure i decidir què cal canviar en allò personal i en allò col·lectiu.

Certament tots tenim molt a corregir. També en la vida dels cristians i en la mateixa Comunitat Eclesial hi ha dèficits i no podem viure satisfets, ni com a individus ni com a institució. Però sempre és possible (i necessari) millorar. Podem estar ben segurs que viure amb la dignitat que ens correspon, es a dir, amb llibertat, justícia, veritat, amor... i responsabilitat, és la millor de les fortunes. No arribar a uns bons nivells en aquests valors, sempre serà una desgràcia.

Penso que ens hauríem d'ajudar els uns als altres a viure més oberts al futur, tot i que no tenim molt clar cap a on anem, però ningú no nega que

estem deixant enrere una època. El Papa Benet XVI a la seva Encíclica sobre l'esperança cristiana ("Spe salvi") diu que la fe ens dóna ja ara quelcom de la realitat esperada, que atreu el futur dins el present, de manera que el futur ja no és el purament "encara no", i que les realitats futures repercuteixen en les presents i les presents en les futures.

Els problemes que ens acompanyen són innegables, i nombroses les nostres infidelitats, però no ens han d'aclaparar: els núvols no ens poden dur a negar les estrelles. Cal que obrim els ulls també a totes les realitats positives i als petits creixements de cada dia. És amb aquesta actitud esperançada com hem d'anar realitzant el nostre projecte pastoral diocesà de presència d'església en el món, perquè els seguidors de Jesús *"tal com ell ens ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia"* (2Pe 3,13).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Una pregunta que cal fer-se

18 de març de 2012

Celebrant el Dia del Seminari i contemplant la reacció de Saule de Tars després d'encreuar-se amb Jesús d'aquella manera tan extraordinària al camí de Damasc, he pensat en tants joves que han pogut viure una particular experiència de fe i de comunió eclesial amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut. Voldria demanar-los obertament a tots ells i elles si tenen el cor obert per a formular-se personalment una pregunta com la de Saule: "què vols que faci?".

Us convido a dir-li al Senyor: ara que novament m'he trobat amb Tu, què vols que faci de la meua vida? Què esperes de mi? Quin projecte tens sobre mi? Aquesta és la pregunta correcta i no "què hi vull fer de la meua vida?". Perquè tots hem vingut al món amb un projecte de Déu sobre cadascú i cal preguntar-se si l'estem realitzant.

En totes les vocacions que ens explica la Bíblia, de moltes maneres i en situacions molt diferents, hi ha sempre la mateixa pregunta de part del Senyor: "Puc comptar amb tu?". I l'última paraula que l'Evangeli de sant Joan posa a la boca de Jesús és aquesta: Segueix-me! Tot un detall de gràcia i d'amistat.

Estimats joves: la qualitat de la nostra vida depèn de la idea que ens fem d'ella, del perquè de les nostres decisions i eleccions, de les motivacions i valors que busquem o que ens mouen interiorment... I aquí entra també la fe, l'acceptació de la gràcia de ser cristià. "Soc cristià per la gràcia de Déu", com diu el Catecisme. És una iniciativa gratuïta del Senyor i no fruit dels nostres mèrits.

I és en aquest camí de fe on anem descobrint una manera particular d'entendre la vida i viure-la: el seguiment de Jesús. Ell ens crida (vocació) a formar una família, a servir a la comunitat en diferents nivells, sempre tenint presents seriosament en tot els seus criteris i actituds; o a lliurar-nos amb més radicalitat al seu servei i al de la seva Església, estimant Déu amb tot el cor i estimant a tots de la manera més semblant a com Ell els estima, amb tota llibertat i sense lligar-se ni excloure ningú.

M'avanço a dir que aquesta crida a consagrar la pròpia vida donant-la "amb cor indivís" (com diu sant Pau), no és cap privilegi. És un do del Senyor a la seva Església i al món, al que hem de servir com a llevat, sal i llum. Un do que necessitem per a l'Església de Lleida i per a l'Església Universal. Cal que tots els batejats arribem a sentir aquesta necessitat com a cosa pròpia. La vocació és un esdeveniment personal, però també ho és de tota l'Església i cal que tots hi pensem.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Projecte de Déu i fenomen social

25 de març de 2012

Fa molt temps que el matrimoni i la família són qüestions discutides i realitats sotmeses a un procés de grans transformacions. No pot ser d'una altra manera si, com repetim una i altra vegada en els últims cinquanta anys, vivim un període nou de la història amb canvis accelerats, profunds i universals, que comporten greus dificultats i repercussions inevitables com totes les crisis de creixement (cfr. *Gaudium et Spes* 4,5,8 i 47). La família és un projecte de Déu, però és també una realitat sociocultural.

Malgrat tot, caldria no deixar de somiar en el gran servei que fariem els cristians si, davant qualsevol enyorança d'"un passat millor" idealitzat, ens entestéssim sobretot a proposar i encarnar realitats familiars d'acord a allò que Déu vol de l'ésser humà. Això és cada dia més necessari, atesa la

pluralitat i complexitat de la societat actual i de la nova cultura, en la que “molts ja no aconsegueixen integrar el missatge evangèlic en l'experiència quotidiana; en molts ambients és més fàcil declarar-se agnòstic que creient” (cfr. Ecclesia in Europa 7 i 9).

Més encara. Cal afinar molt quan parlem del “concepte cristià de la família” i/o del “concepte de família cristiana”, sobretot perquè per assumir-lo i procurar viure'l cal absolutament una mirada de fe i el recurs a la Paraula de Déu, cosa que avui no podem demanar a tothom.

A la llum de la fe i de la Paraula de Déu la família cristiana “icona de la Trinitat” suposa membres cridats a ser diferents, iguals i solidaris a imatge del Déu U i Tri, i està cridada a ser signe rellevant, sacrament de l'amor que Crist té a la seva Església i de l'amor que aquesta li deu a Crist. Els seus membres estan cridats a revelar, a manifestar aquest mutu amor i són envigorits per ell. Des d'aquest plantejament creient l'Església Catòlica interpreta que Déu crida els esposos que s'uneixen en matrimoni sacramental a participar de la seva activitat creadora: “En el deure de transmetre la vida i educar-la... els esposos saben que són cooperadors de Déu i, en certa manera, els seus intèrprets” (Gaudium et Spes 50).

La imatge que l'Església té de la família és ben coneguda: fundada en un matrimoni públic, d'un home i una dona, perpetu, fidel, obert als fills i a la societat i curosa de la vida humana des del seu inici fins a la mort natural. L'Església creu que “abans que unitat jurídica, social i econòmica és una comunitat d'amor i de solidaritat” (Carta dels Drets de la Família).

Permeteu-me demanar amb modèstia però amb convicció que ningú tracti lleugerament qüestions com aquestes, perquè “tot allò que té relació amb el món dels afectes, de les relacions de parella, de la sexualitat i de la vida familiar, té una rellevància extraordinària per a la felicitat i infelicitat dels individus, per al desenvolupament ple i harmònic dels fills i per a la reproducció social de qualsevol col·lectivitat en l'ordre dels valors, les actituds i les creences.” (P.J. Gómez Serrano, Vida Nueva, nº 2.443, (2004)

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Ordenació Sacerdotal

Diumenge 19 de febrer, a les cinc de la tarda a la Catedral, el Bisbe Joan Piris, va ordenar prevere a **Manuel de la Varga**, fins ara diaca en servei a la parròquia d'Alcarràs. Un nombrós nombre de preveres i fidels han acompanyat a Mn. Manuel.

Com a novetat cal assenyalar que el nou prevere és una home amb llarg recorregut, donat que és un home vidu i amb dos fills ja adults, i amb dues titulacions universitàries, cosa que l'ha portat a desenvolupar diferents oficis en la seva carrera professional.

Ara comença per a ell una nova etapa en la seva vida.

Li desitgem el millor.

Homilia dels Sr. Bisbe

*La relació personal amb Déu en Jesucrist
és el més important durant tota la vida sacerdotal*

Diumenge 7è de durant l'any

*D. VII -TO- (B) Is 43, 18-19. 21-22. 24-25; Ps 40,
2-5. 13-14; 2Cor 1, 18-22; Mc 2, 1-12*

Germanes i Germans: Ho hem escoltat: “*Tots glorificaven Déu i no se’n sabien avenir. Deien: No haviem vist mai res semblant.*” Així acaba l’evangeli proclamat i nosaltres ens afegim avui al mateix clam glorificant Déu per poder reviure una altra experiència del sagrament de l’Orde en el grau de Prevere.

La crida al sacerdoci ministerial i la resposta corresponent és sempre un do, una gràcia de Déu que ens planteja la mateixa pregunta a tots els qui l’hem rebuda: perquè jo? I més quan el cridat té ja una certa edat i una història particularment complexa. Certament, els camins de Déu no són com els nostres!

Quan sant Pau qualifica d’“*home de Déu*” a un dels seus deixebles cridat al ministeri [Timoteu] (cf. Tm 6,11) no està parlant de dignitats sinó de responsabilitats. L’home de Déu ha de tenir una especial intimitat amb Déu, com dirà explícitament sant Lluc en explicar que Jesús va elegir els apòstols: “*per a estar amb ell i per enviar-los a predicar*”. Aquesta relació personal amb Déu en Jesucrist és el més important durant tota la vida sacerdotal. Cal que el cridat “estigui en el secret” abans de donar-lo a conèixer ell mateix. I això és una experiència sublim i terrible alhora, perquè hom és

conscient de la grandíssima distància que hi ha entre Aquell que crida i el que n'és cridat. És com la nit i el dia que no poden estar més a prop l'un de l'altre ni ser tampoc més diferents! Us asseguro que caminar pel món amb aquesta clara consciència de les coses és un goig enorme, però també un risc perquè saps que ets només un ser humà amb qualitats i fragilitats, portador d'un tresor en vasos de terrissa, cridat a comunicar la Salvació de Déu acompanyant els germans en la lluita contra el mal amb la major fidelitat possible, i sabent-te tu mateix carregat de debilitats.

Fa poques setmanes (26/01/2012) el Papa Benet XVI recordava als seminaristes romans unes paraules del Beat Joan XXIII: *“El món espera sants: Abans que capellans cultes, eloqüents i actualitzats, ens calen capellans sants i santificadors”*. I els demanava integrar harmònicament activitats ministerials i vida espiritual. Per al prevere, que ha d'acompanyar a d'altres en el camí de la vida i fins la porta de la mort és important mantenir l'equilibri entre cor i intel·lecte, raó i sentiment.

Sí, germanes i germans, cal que tots glorifiquem Déu perquè certament és difícil imaginar “res semblant”. Cada etapa de la història de la salvació és una nova creació de la qual Déu en té la iniciativa. Com ens ha dit Isaïes (1aL): “Estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? No recordeu més els temps passats, diu el Senyor... Faré que passi un camí pel desert, que corrin rius per la solitud”.

La curació del paralític (Evangeli) no fa res més que manifestar el poder diví de Jesús que suscita la fe i obre aquell “món nou” que havia anunciat Isaïes. I aquesta novetat és fa present en Jesús amb fets alliberadors: “totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria de Déu, diem: «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. (Déu) mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit (cf. 2aL).

Jesús ha vingut per a la salvació de tots, i l'Església continua aquesta obra de salvació per la Paraula i els sagraments en els quals Crist hi és present i actua pel seu Esperit. I el prevere rep aquest do de l'Esperit per la imposició de les mans del bisbe que l'envia a fer visible d'una manera particularment radical el programa al que som cridats tots els batejats: entendre el món i la història des de la perspectiva de Jesús i sembrar esperança, com Ell; proclamar les Benaurances com a camí de felicitat i ensenyar a viure segons aquest esperit; proporcionar consol i perdó en nom de Déu, encoratjar als defallits i estar a prop dels atribolats; estimular la reconciliació i l'abandó dels odís, creant espais de justícia i caritat fraterna i impulsant projectes de transformació de les persones i de la societat. I repartir el “Pa del Camí”, que és l'Eucaristia, anunciant a Jesucrist com a clau, centre i fi de la història humana (GS 10).

Aquesta és l'esperança que neix de Crist ressuscitat i eixampla el cor, il·lumina el sentit de la vida i obre perspectives afirmant que la nostra història està oberta a l'eternitat, i que estem en situació d'ajudar als altres a apropar-se al Senyor per viure el goig del perdó. La nostra vida cristiana adquireix així una novetat alliberadora que podem fer extensiva a tothom amb l'anunci de la Paraula i la coherència del nostre testimoniatge. I aquesta novetat de l'Evangelí i de la seva presència pot fer que tot canviï.

Els escribes de tots els temps s'entestaran en els seus raonaments humans: només Déu pot perdonar els pecats. És precisament aquest Déu-amb-nosaltres el que Jesús fa present davant aquesta actitud contestatària, i segueix dient cada dia a la humanitat invàlida de tots els temps: *T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa*. "Aixecar-se" és el mot de la resurrecció.

La salvació que Jesús ofereix és integral: perdona els pecats del paralític i li permet al mateix temps posar-se dret i caminar. Jesús ens convida sempre a un renéixer en tota la nostra realitat personal. Només exigeix una cosa: una fe com la del paralític i la dels seus portadors. És en la fe que podem confessar el nostre desig de l'amor del Senyor i la nostra confiança en la seva misericòrdia...

Estimat **Manuel**: La Paraula de Déu d'aquest diumenge ens fa contemplar la fidelitat de Déu i demana la nostra fidelitat creient denunciant, a la vegada, aquells que no reflexionen sobre la presència permanent i alliberadora de Déu en la història passada i present.

Reps el sacerdoti ministerial que et capacita per a acompanyar com a Bon Pastor els germans que se te confïaran ajudant-los a recordar que Déu roman fidel i en actitud de perdó permanent, malgrat totes les infidelitats.

Fes tot el possible per presentar la persona, la vida i el missatge de Jesús, un missatge de salvació que tu mateix has de viure, anunciar i fer veure. Cal que la Bona Notícia del Regne sigui anunciada i realitzada.

Tots els presents donem gràcies al Bon Déu pel teu ministeri, i preguem de cor: El Senyor que t'ha elegit sabrà acompanyar-te "en tot" per tal de dur a bon terme l'obra que t'encomana.

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Confirmacions

*Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris,
ha conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Gener	22	Torrelameu.....	15	15
Gener	28	P. Sant Ignasi.....	8	7
Gener	29	Corbins	18	18
Febrer	3	P. Santa Teresina (col. Episcopal).....	8	13
Febrer	5	Almacelles	1	11

Secretaria General

Nomenaments

Febrer

Dia 24

Mn. Víctor M. Espinosa i Oller, Secretari General i Canceller Diocesà

Dia 24

Mn. Manuel de la Varga Peschke, vicari de la parròquia d'Alcarràs.

Març

Dia 26

Mn. Joan Torrelles Rotellà, capellà de la residència “Juana Jugan” de Lleida.

Dia 26

Mn. Mateo Hidalgo Sannicolás, diaca permanent, adscrit a l'equip pastoral de les parròquies de Juneda, les Borges Blanques, i la Floresta.

Càritas Diocesana

És l'hora dels ciutadans, ajudeu-nos a ajudar

Les informacions que anem rebent ens presenten un 2012 pitjor que l'any que acabem de finalitzar, el qual ja ha estat prou dolent. Davant aquesta situació dóna la impressió que ni els governs ni les entitats financeres podran col·laborar massa en la superació de la crisi econòmica, els hi toca encara fer molts deures pendants. Per tant cal que el 2012 sigui **"l'hora dels ciutadans"**, de la gent de bona voluntat. Volem fer una crida a totes les persones que, a aquestes alçades, encara tenen capacitat d'ajudar als qui ho estan passant cada cop més malament.

A Càritas Diocesana pensem i estem convençuts que, per pal·liar els efectes negatius de la crisi i fonamentar el camí per sortir-nos-en, no són suficients els esforços i estratègies econòmiques sinó que són imprescindibles **nous valors i comportaments ètics i solidaris**. Aquesta crisi no és únicament econòmica sinó que ho és, i molt més, **de valors**. No hi ha cap dubte que el comportament solidari de la ciutadania està més que demostrat, el gran recapte, la Marató... són alguns dels exemples. Moltes persones ja fa temps que estan donant un cop de mà als seus familiars i a gent propera. La ciutadania ja està responent.

Ara cal entendre que aquesta resposta solidària que s'està donant, i que és necessària per pal·liar la greu situació de necessitat de moltes persones, no ha de servir únicament per a millorar aquesta difícil situació a l'espera que els governs i altres entitats puguin fer-se'n càrrec. L'hem d'aprofitar per crear un nou substrat de valors ciutadans que s'allunyin dels que han predominat, en la pràctica, en la nostra societat durant tants anys de creixement i que ens han portat a la crisi més greu dels últims temps.

Tots som, directa o indirectament, participants d'aquesta crisi, ja que hem deixat que el consumisme, el malbaratament dels recursos, l'especulació sense mesura, "l'estirar més el braç que la màniga" regnin amb plens poders durant molt de temps en la nostra societat. El que necessitem pel futur no és solament sortir de la crisi, és, sobre tot, construir un **model de relacions ciutadanes i de societat** que es fonamenti sobre uns **valors** radicalment diferents als que han predominat fins ara.

Davant el consumisme cal austeritat, davant el malbaratament cal la senzillesa, davant l'individualisme cal la solidaritat responsable que promou les persones, davant el mal ús de la natura cal respecte i admiració vers ella.

Estem convençuts que aquestes actituds faran molt més per reduir la pobresa en el nostre país i en el món que els tretze anys de creixement

anterior que no ho van aconseguir gens, i van deixar una quantitat enorme de persones en situació de vulnerabilitat social. Així ho demostren els més de cinc milions d'aturats d'avui dia.

Cal un canvi de valors per reinventar el futur! Les mesures econòmiques que tants maldecaps provoquen als nostres governants segur que tindran uns efectes lents i complexos, i tardaran força, encara més, a millorar la situació de les persones que ho passen malament. La resposta dels ciutadans amb un canvi de valors i de resposta ètica davant la situació depèn de cadascú de nosaltres i, demà mateix, ho podem portar a la pràctica, tot millorant el nostre compromís solidari i d'austeritat que alguns ja van practicant. De ben segur que alguna persona propera ho notarà ràpidament. No solament es tracta de compartir bens materials, també podem compartir el nostre temps. Molta gent en dificultats necessita acompanyament, un suport personal i emocional per afrontar la sortida dels seus problemes per ella mateixa.

A Càritas Diocesana de Lleida hem fet un esforç important durant l'any 2011 per tal d'atendre les demandes de moltes persones, intentant atendre-les amb dignitat, oferint una acollida de qualitat i prestant una atenció que promogui l'autonomia personal. La veritat és que ens hem sentit depassats i no hem pogut respondre a totes les demandes justificades que se'ns han fet. Continuem vetllant, amb especial cura en no caure en un pur assistencialisme i, malgrat el compromís per la promoció de les persones, avui dia, davant les situacions de precarietat és difícil concretar-lo en plans d'atenció i millora personal. Pensem que hem de demanar a l'administració i a tota la societat que cal prioritzar, per sobre de totes les polítiques, l'atenció a les necessitats bàsiques dels qui no se les poden cobrir i el compromís per crear nova ocupació de qualitat i, en els casos que no sigui possible, el repartiment just i solidari del treball que és capaç de crear el nostre sistema econòmic a dia d'avui.

També creiem que és clau reivindicar el paper del voluntariat per acompanyar en la superació de ferides personals i evitar que, l'acumulació d'aquestes, esdevinguin fractures socials. Són tres els col·lectius que més ens preocupen: els aturats, que s'hauran de reciclar per fer una feina diferent a la que estaven habituats i que es troben en diferents situacions d'especial dificultat: amb càrregues familiars, joves que estan intentant emancipar-se. Els infants, que reben de manera cada cop més dura i involuntàriament, la situació de dificultat familiar. I finalment, les persones grans que, amb pensions molt ajustades, estan ajudant als seus fills i familiars, fins i tot més enllà del que poden.

En aquesta situació és de vital importància encertar en la prioritització dels escassos recursos de que disposarem en un futur. Per això, durant

aquest any volem donar un impuls al nostre programa d'ocupació Troballes amb la posada en marxa de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, també volem millorar la nostra atenció a la gent gran i als infants, millorant iniciatives com els complements de les beques menjador per a nens en risc d'exclusió. Volem agrair, de tot cor, la col·laboració de tots els nostres voluntaris, socis i donants, així com el de tots els nostres professionals que també hi dediquen moltes hores desinteressadament. Sense tots seria impossible fer el que fem.

Malgrat el seu esforç, Càritas Diocesana va tancar l'any 2011 amb un important dèficit que hem pogut eixugar amb recursos propis. Però, aquest any que acabem d'iniciar no ens podrem permetre tenir aquest dèficit i per això, demanem la col·laboració de tothom que li sembli bé ajudar-nos i s'ho pugui permetre. Demanem una resposta solidària, responsable i compromesa. Allí on cal arribar, i no hi podran arribar els governs, hi hem d'arribar els ciutadans! Gràcies a tots. De ben segur que tots junts, un altre cop, sabrem respondre a les necessitats dels qui realment ho estan passant malament.

És l'hora dels ciutadans, ajudeu-nos a ajudar!

Ramon Baró Cerqueda
Director de Càritas Diocesana de Lleida



XXVII Jornada Mundial de la Joventut 2012

Missatge del Sant Pare Benet XVI

«Viviu sempre contents en el Senyor!» (Fl 4,4)

Benvolguts joves,

M'alegro d'adreçar-me novament a vosaltres en ocasió de la XXVII Jornada Mundial de la Joventut. El record de la trobada de Madrid el passat mes d'agost continua molt present en el meu cor. Va ser un moment extraordinari de gràcia, durant el qual el Senyor va beneir els joves allí presents, vinguts d'arreu del món. Dono gràcies a Déu pels molts fruits que va suscitar en aquelles jornades i que en el futur continuaran multiplicant-se entre els joves i les comunitats a les quals pertanyen. Ara ens estem dirigint ja cap a la propera cita a Rio de Janeiro l'any 2013, que tindrà com a tema «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus!» (cf. Mt 28,19).

Aquest any, el tema de la Jornada Mundial de la Joventut ens el dona l'exhortació de la Carta de l'apòstol sant Pau als cristians de Filipis: «Viviu sempre contents en el Senyor!» (4,4). En efecte, L'alegria és un element central de l'experiència cristiana. També experimentem en cada Jornada Mundial de la Joventut una alegria intensa: l'alegria de la comunió, l'alegria de ser cristians, l'alegria de la fe. Aquesta és una de les característiques d'aquestes trobades. Veiem la força atraient que té: en un món marcat sovint per la tristesa i la inquietud, l'alegria és un testimoni atorgat important de la bellesa i fiabilitat de la fe cristiana.

L'Església té la vocació de portar l'alegria al món, una alegria autèntica i duradora, aquella que els àngels van anunciar als pastors de Betlem la nit del naixement de Jesús (cf. Lc 2,10). Déu no sols ha parlat, no sols ha fet signes prodigiosos en la història de la humanitat, sinó que s'ha fet tan proper que ha arribat a fer-se un de nosaltres, recorrent totes les etapes de la vida de l'home. En el difícil context actual, molts joves del vostre entorn tenen una necessitat immensa de sentir que el missatge cristià és un missatge d'alegria i d'esperança. Voldria reflexionar ara amb vosaltres sobre aquesta alegria, sobre els camins per trobar-la, perquè pugueu viure-la cada vegada amb més profunditat i ser-ne missatgers entre els qui us envolten.

1. El nostre cor està fet per a l'alegria

L'aspiració a l'alegria està gravada en el més íntim de l'ésser humà. Més enllà de les satisfaccions immediates i passatgeres, el nostre cor cerca

l'alegria profunda, plena i perdurable, que pugui donar «gust» a l'existència. I això val sobretot per a vosaltres, perquè la joventut és un període d'un descobriment continuat de la vida, del món, dels altres i d'un mateix. És un temps d'obertura cap al futur, en què es manifesten els grans desitjos de felicitat, d'amistat, de compartició i de veritat; en què un és impulsat per ideals i es conceben projectes.

Cada dia el Senyor ens ofereix tantes alegries senzilles: l'alegria de viure, l'alegria davant la bellesa de la natura, l'alegria d'un treball ben fet, l'alegria del servei, l'alegria de l'amor sincer i pur. I si mirem amb atenció, hi ha tants motius per a l'alegria: els moments entranyables de la vida familiar, l'amistat compartida, el descobriment de les capacitats personals d'un mateix i la consecució de bons resultats, l'estimació que altres ens tenen, la possibilitat d'expressar-se i sentir-se compresos, la sensació de ser útils per al proïsme. I, a més, l'adquisició de nous coneixements mitjançant els estudis, el descobriment de noves dimensions a través de viatges i trobades, la possibilitat de fer projectes per al futur. També poden produir en nosaltres una alegria veritable l'experiència de llegir una obra literària, d'admirar una obra mestra de l'art, d'escoltar i interpretar la música o de veure una pel·lícula.

Però cada dia hi ha tantes dificultats amb les quals ens trobem en el nostre cor, tenim tantes preocupacions per al futur, que ens podem preguntar si l'alegria plena i duradora a la qual aspirem no és potser una il·lusió i una fugida de la realitat. Hi ha molts joves que es pregunten: és veritablement possible en l'actualitat l'alegria plena? Aquesta recerca segueix camins diversos, alguns dels quals es manifesten com erronis, o almenys perillosos. Però, com podem distingir les alegries veritablement duradores dels plaers immediats i enganyosos? Com podem trobar en la vida l'alegria veritable, aquella que dura i no ens abandona ni en els moments més difícils?

2. Déu és la font de l'alegria veritable

En realitat, totes les alegries autèntiques, ja siguin les petites del dia a dia o les grans de la vida, tenen l'origen en Déu, encara que no ho sembli a primera vista, perquè Déu és comunió d'amor etern, és alegria infinita que no es tanca en ella mateixa, sinó que es difon en aquells que ell estima i que l'estimen. Déu ens ha creat a imatge seva per amor i per a vessar damunt nostre el seu amor, per omplir-nos de la seva presència i la seva gràcia. Déu vol fer-nos partícips de la seva alegria, divina i eterna, fent que descobrim que el valor i el sentit profund de la nostra vida es troba a ser acceptats, acollits i estimats per ell, i no amb una acollida fràgil com pot ser la humana, sinó amb una acollida incondicional com ho és la divina: jo sóc estimat, tinc un lloc en el món i en la història, sóc estimat personalment per Déu. I si Déu m'accepta, m'estima i n'estic segur, llavors sabré amb claredat i certesa que és bo que jo sigui, que existeixi.

Aquest amor infinit de Déu per cadascun de nosaltres es manifesta de manera plena en Jesucrist. En ell es troba l'alegria que cerquem. En l'evangelí veiem que els fets que marquen l'inici de la vida de Jesús es caracteritzen per l'alegria. Quan l'arcàngel Gabriel anuncia a la Mare de Déu que serà mare del Salvador, comença amb aquesta frase: «Déu te guard» (literalment: «Alegre't», que en grec era una salutació molt comuna) (Lc 1,28). En el naixement de Jesús, l'àngel del Senyor diu als pastors: «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria: avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2,11). I per als Mags que cercaven el nen, «l'alegria que tingueren en veure l'estrella va ser immensa» (Mt 2,10). El motiu d'aquesta alegria és, per tant, la proximitat de Déu, que s'ha fet un de nosaltres. Això és el que sant Pau va voler dir quan escrivia als cristians de Filipis: «Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents! Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop» (Fl 4,4-5). La primera causa de la nostra alegria és la proximitat del Senyor, que m'acull i m'estima.

En efecte, l'encontre amb Jesús produeix sempre una gran alegria interior. Ho podem veure en molts episodis dels evangelis. Recordem la visita de Jesús a Zaqueu, un recaptador d'impostos deshonest, un pecador públic, a qui Jesús diu: «Avui m'haig d'hostatjar a casa teva.». I sant Lluc diu que Zaqueu «el va acollir amb alegria» (Lc 19,5-6). És l'alegria de l'encontre amb el Senyor; és sentir l'amor de Déu que pot transformar tota l'existència i portar la salvació. Zaqueu decideix canviar de vida i donar la meitat dels seus béns als pobres.

A l'hora de la passió de Jesús, aquest amor es manifesta amb tota la seva força. Ell, en els últims moments de la seva vida terrenal, en el sopar amb els seus amics, diu: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. [...] Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15,9.11). Jesús vol introduir els seus deixebles i cadascun de nosaltres en l'alegria plena, la que ell comparteix amb el Pare, perquè l'amor amb què el Pare l'estima estigui en nosaltres (cf. Jn 17,26). L'alegria cristiana és obrir-se a aquest amor de Déu i pertànyer a ell.

Els evangelis relaten que Maria Magdalena i altres dones van anar a visitar el sepulcre on havien posat Jesús després de la seva mort i van rebre d'un àngel una notícia desconcertant: la de la seva resurrecció. Llavors, així ho escriu l'Evangelista, van abandonar el sepulcre molt de pressa, «amb por, però amb una gran alegria», i van córrer a anunciar la feliç notícia als deixebles. Jesús va sortir al seu encontre i els va dir: «Déu vos guard» (literalment: «Alegreu-vos», que en grec era una salutació molt comuna) (Mt 28,8-9). És l'alegria de la salvació que els ofereix: Crist és el vivent, és aquell que ha

vençut el mal, el pecat i la mort. Ell és present enmig nostre Ressuscitat, fins al final dels temps (cf. Mt 28,20). El mal no té l'última paraula sobre la nostra vida, sinó que la fe en Crist salvador ens diu que l'amor de Déu és el que venç.

Aquesta alegria profunda és fruit de l'Esperit Sant que ens fa fills de Déu, capaços de viure i d'assaborir la seva bondat, de dirigir-nos a ell amb l'expressió «Abbà, Pare» (Rm 8,15). L'alegria és signe de la seva presència i de la seva acció en nosaltres.

3. Conservar en el cor l'alegria cristiana

Aquí ens preguntem: Com podem rebre i conservar aquest do de l'alegria profunda, de l'alegria espiritual?

Un Salm diu: «Que sigui el Senyor la teva delícia: ell et donarà el que desitja el teu cor» (Sl 37,4). Jesús explica que «amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp» (Mt 13,44). Trobar i conservar l'alegria espiritual sorgeix de l'encontre amb el Senyor, que demana que el seguim, que ens decidim amb determinació, posant tota la nostra confiança en ell. Estimats joves, no tingueu por d'ariscar la vostra vida obrint-la a Jesucrist i al seu evangeli; és el camí per a la realització vertadera de la nostra existència de fills de Déu, creats a imatge i semblança seva.

Cercar l'alegria en el Senyor: l'alegria és fruit de la fe, és reconèixer cada dia la seva presència, la seva amistat: «El Senyor és a prop» (Fl 4,5); és tornar a posar la nostra confiança en ell, és créixer en el seu coneixement i en el seu amor. L'Any de la fe, que iniciarem d'aquí a pocs mesos, ens ajudarà i estimularà. Benvolguts amics, apreneu a veure com actua Déu en les vostres vides, descobriu-lo amagat en el cor dels esdeveniments de cada dia. Creieu que ell és sempre fidel a l'aliança que ha segellat amb vosaltres el dia del vostre baptisme. Sapigueu que mai no us abandonarà. Dirigiu sovint la vostra mirada cap a ell. A la creu va lliurar la vida perquè us estima. La contemplació d'un amor tan gran dóna als nostres cors una esperança i una alegria que res no pot destruir. Un cristià mai no pot estar trist, perquè ha trobat Crist, que ha donat la vida per ell.

Cercar el Senyor, trobar-lo, significa també acollir la seva Paraula, que és alegria per al cor. El profeta Jeremies escriu: «Quan m'arribava la teva paraula, jo la devorava: ella ha estat el goig i l'alegria del meu cor. Jo porto el teu nom, Senyor, Déu de l'univers» (Jr 15,16). Apreneu a llegir i meditar la Sagrada Escriptura; allí trobareu una resposta a les preguntes més profundes sobre la veritat que niua en el vostre cor i la vostra ment.

La Paraula de Déu fa que descobrim les meravelles que Déu ha obrat en la història de l'home i que, plens d'alegria, proclamem en lloança i adoració: «Veni, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva. [...] Agenollem-nos davant el Senyor que ens ha creat» (Sl 95,1.6).

La litúrgia, en particular, és el lloc per excel·lència on es manifesta l'alegria que l'Església rep del Senyor i transmet al món. Cada diumenge, en l'eucaristia, les comunitats cristianes celebren el Misteri central de la salvació: la mort i resurrecció de Crist. Aquest és un moment fonamental per al camí de cada deixeble del Senyor, en què es fa present el seu sacrifici d'amor; és el dia en què trobem el Crist ressuscitat, escoltem la seva Paraula, ens alimentem del seu cos i la seva sang. Un Salm afirma: «Avui és el dia que ha fet el Senyor: alegrem-nos-en i celebrem-lo» (Sl 118,24). La nit de Pasqua, l'Església canta l'*Exultet*, expressió d'alegria per la victòria de Jesucrist sobre el pecat i la mort: «Exultin de joia tots els àngels del cel [...]. Que la terra també s'ompli d'alegria il·luminada i radiant de la claror [...]. Que el cant joiós de tot el poble ressoni en aquesta sagrada nau.» L'alegria cristiana neix de saber-se estimats per un Déu que s'ha fet home, que ha donat la seva vida per nosaltres i ha vençut el mal i la mort; és viure per amor a ell. Santa Teresa de l'Infant Jesús, jove carmelita, va escriure: «Jesús, la meua alegria és estimar-te a tu» (Poesia 45/7).

4. L'alegria de l'amor

Benvolguts amics, l'alegria està íntimament unida a l'amor; ambdós són fruits inseparables de l'Esperit Sant (cf. Ga 5,23). L'amor produeix alegria, i l'alegria és una forma de l'amor. La beata mare Teresa de Calcuta, recordant les paraules de Jesús: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35), deia: «L'alegria és una xarxa d'amor per a capturar les ànimes. Déu estima qui dóna amb alegria. I qui dóna amb alegria dóna més.» El servent de Déu Pau VI va escriure: «En Déu mateix, tot és alegria perquè tot és un do» (Ex. ap. *Gaudete in Domino*, 9 de maig de 1975).

Pensant en els diferents àmbits de la vostra vida, voldria dir-vos que estimar significa constància, fidelitat, tenir fe en els compromisos. I això, en primer lloc, amb les amistats. Els nostres amics esperen que siguem sincers, lleials, fidels, perquè l'amor veritable és perseverant també i sobretot en les dificultats. I el mateix val per al treball, els estudis i els serveis que exerciu. La fidelitat i la perseverança en el bé porten a l'alegria, encara que aquesta no sigui sempre immediata.

Per entrar en l'alegria de l'amor estem cridats també a ser generosos, a no conformar-nos a donar el mínim, sinó a comprometre'ns a fons, amb una atenció especial pels més necessitats. El món necessita homes i dones competents i generosos, que es posin al servei del bé comú. Esforceu-vos

per estudiar amb seriositat; conreeu els vostres talents i poseu-los des d'ara al servei del proïsme. Cerqueu la manera de contribuir, allí on estigueu, perquè la societat sigui més justa i humana. Que tota la vostra vida estigui impulsada per l'esperit de servei, i no per la recerca del poder, de l'èxit material i dels diners.

A propòsit de generositat, he d'esmentar una alegria especial: és la que se sent quan es respon a la vocació de lliurar tota la vida al Senyor. Estimats joves, no tingueu por de la crida de Crist a la vida religiosa, monàstica, missionera o al sacerdoci. Tingueu la certesa que omple d'alegria els qui, dedicant-li la vida des d'aquesta perspectiva, responen a la seva invitació a deixar-ho tot per quedar-se amb ell i dedicar-se amb tot el cor al servei dels altres. De la mateixa manera, és gran l'alegria que ell regala a l'home i a la dona que es donen totalment l'un a l'altre en el matrimoni per a formar una família i convertir-se en signe de l'amor de Crist per la seva Església.

Voldria esmentar un tercer element per entrar en l'alegria de l'amor: fer que creixi en la vostra vida i en la vida de les vostres comunitats la comunió fraternal. Hi ha un vincle estret entre la comunió i l'alegria. No en va sant Pau va escriure la seva exhortació en plural; és a dir, no s'adreça a cadascú en singular, sinó que afirma: «Viviu sempre contents en el Senyor!» (Fl 4,4). Només junts, vivint en comunió fraternal, podem experimentar aquesta alegria. El llibre dels Fets dels Apòstols descriu així la primera comunitat cristiana: «Partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor» (Ac 2,46). Apliqueu-vos també vosaltres a fons perquè les comunitats cristianes puguin ser llocs privilegiats on es comparteixi, s'atengui i es cuidin els uns als altres.

5. L'alegria de la conversió

Benvolguts amics, per viure l'alegria veritable també cal identificar les temptacions que l'allunyen. La cultura actual porta sovint a cercar metes, realitzacions i plaers immediats, afavorint més la inconstància que la perseverança en l'esforç i la fidelitat als compromisos. Els missatges que rebeu empenyen a entrar en la lògica del consum, prometent una felicitat artificial. L'experiència ensenya que posseir no coincideix amb l'alegria. Hi ha tantes persones que, malgrat tenir béns materials en abundància, sovint estan oprimides per la desesperació, la tristesa i senten un buit en la vida. Per romandre en l'alegria, estem cridats a viure en l'amor i la veritat, a viure en Déu.

La voluntat de Déu és que nosaltres siguem feliços. Per a això ens ha donat les indicacions concretes per al nostre camí: els manaments. Complint-los trobem el camí de la vida i de la felicitat. Encara que a primera vista puguin semblar un conjunt de prohibicions, gairebé un obstacle a la llibertat,

si els meditem més atentament a la llum del missatge de Crist, representen un conjunt de regles de vida essencials i valuoses que condueixen a una existència feliç, realitzada segons el projecte de Déu. Quantes vegades, en canvi, constatem que construir ignorant Déu i la seva voluntat ens porta a la desil·lusió, a la tristesa i al sentiment de derrota. L'experiència del pecat com un rebuig a seguir-lo, com ofensa a la seva amistat, enfosqueix el nostre cor.

Però encara que a vegades el camí cristià no sigui fàcil i el compromís de fidelitat a l'amor del Senyor trobi obstacles o registri caigudes, Déu, en la seva misericòrdia, no ens abandona, sinó que ens ofereix sempre la possibilitat de tornar a ell, de reconciliar-nos amb ell, d'experimentar l'alegria del seu amor que perdona i torna a acollir.

Estimats joves, recordeu sovint al sagrament de la penitència i la reconciliació! És el sagrament de l'alegria retrobada. Demaneu a l'Esperit Sant la llum per a saber reconèixer el vostre pecat i la capacitat de demanar perdó a Déu acostant-vos a aquest sagrament amb constància, serenitat i confiança. El Senyor us obrirà sempre els seus braços, us purificarà i us omplirà de la seva alegria: «Hi haurà més alegria en el cel per un sol pecador que es converteix» (Lc 15,7).

6. L'alegria en les proves

Al final potser quedarà en el nostre cor la pregunta de si és possible viure de veritat amb alegria fins i tot enmig de tantes proves de la vida, especialment les més doloroses i misterioses; de si seguir el Senyor i fiar-se'n dona sempre la felicitat.

La resposta ens la poden donar algunes experiències de joves com nosaltres que han trobat precisament en Crist la llum que permet donar força i esperança, també enmig de situacions molt difícils. El beat Pier Giorgio Frassati (1901-1925) va experimentar tantes proves en la seva breu existència! Una d'elles concernia a la seva vida sentimental, que l'havia ferit profundament. Precisament en aquesta situació, va escriure a la seva germana: «Tu em preguntes si sóc alegre; i com no podria ser-ho? Mentre la fe em doni la força estaré sempre alegre. Un catòlic no pot deixar de ser alegre. [...] El fi per al qual hem estat creats ens indica el camí que, encara que estigui sembrat d'espines, no és un camí trist, és alegre fins i tot també a través del dolor» (*Carta a la germana Luciana*, Torí, 14 de febrer de 1925). I el beat Joan Pau II, en presentar-lo com a model, va dir d'ell: «Era un jove d'una alegria contagiosa, una alegria que superava també tantes dificultats de la seva vida» (Discurs als joves, Torí, 13 d'abril de 1980).

Més pròxima a nosaltres, la jove Chiara Badano (1971-1990), recentment beatificada, va experimentar com el dolor pot ser transfigurat per l'amor i estar habitat per l'alegria. A l'edat de 18 anys, en un moment

en què el càncer la feia patir de manera particular, va pregar l'Esperit Sant perquè intercedís pels joves del seu Moviment. A més de la seva curació, va demanar a Déu que il·luminés amb el seu Esperit a tots aquells joves, que els donés la saviesa i la llum: «Va ser un moment de Déu: patia molt físicament, però l'ànima cantava» (*Carta a Chiara Lubich*, Sassello, 20 de desembre de 1989). La clau de la seva pau i alegria era la confiança plena en el Senyor i l'acceptació de la malaltia com a expressió misteriosa de la seva voluntat per al seu bé i el dels altres. Sovint repetia: «Jesús, si tu ho vols, jo també ho vull.»

Són dos senzills testimonis, entre molts altres, que mostren que el cristià autèntic no està mai desesperat o trist, fins i tot davant les proves més dures, i mostren que l'alegria cristiana no és una fugida de la realitat, sinó una força sobrenatural per a fer front i viure les dificultats quotidianes. Sabem que Crist crucificat i ressuscitat és amb nosaltres, és l'amic sempre fidel. Quan participem en els seus sofriments, participem també en la seva alegria. Amb ell i en ell, el sofriment es transforma en amor. I aquí es troba l'alegria (cf. Col 1,24).

7. Testimonis de l'alegria

Benvolguts amics, per a concloure voldria encoratjar-vos a ser missioners de l'alegria. No es pot ser feliç si els altres no en són. Per això, cal compartir l'alegria. Aneu a mostrar als altres joves la vostra alegria d'haver trobat aquell tresor preciós que és Jesús mateix. No podem conservar per a nosaltres l'alegria de la fe; perquè aquesta pugui romandre en nosaltres, hem de transmetre-la. Sant Joan afirma: «Us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres estigueu en comunió amb nosaltres [...]. I escrivim tot això perquè la nostra joia sigui completa» (1Jn 1,3-4).

A vegades es presenta una imatge del cristianisme com una proposta de vida que oprimeix la nostra llibertat, que va contra el nostre desig de felicitat i alegria. Però això no correspon a la veritat. Els cristians són homes i dones veritablement feliços, perquè saben que mai no estan sols, sinó que sempre estan sostinguts per les mans de Déu. Sobretot vosaltres, joves deixebles de Crist, teniu la tasca de mostrar al món que la fe porta una felicitat i alegria vertadera, plena i duradora. I si la manera de viure dels cristians sembla a vegades cansada i avorrida, llavors sigueu vosaltres els primers a donar testimoniatge del rostre alegre i feliç de la fe. L'evangeli és la «bona notícia» que Déu ens estima i que cadascun de nosaltres és important per a ell. Mostreu al món que això de veritat és així.

Per tant, sigueu missioners entusiasmats de la nova evangelització. Porteu als qui pateixen, als qui l'estan cercant, l'alegria que Jesús vol regalar. Porteu-la a les vostres famílies, a les vostres escoles i universitats, als

vostres llocs de treball i als vostres grups d'amics, allí on viviu. Veureu que és contagiosa. I rebreu el cent per un: l'alegria de la salvació per a vosaltres mateixos, l'alegria de veure la misericòrdia de Déu que obra en els cors. El dia del vostre encontre definitiu amb el Senyor, ell podrà dir-vos: «Servent bo i fidel! [...] Entra al goig del teu senyor» (Mt 25,21).

Que la Mare de Déu us acompanyi en aquest camí. Ella va acollir el Senyor dins seu i el va anunciar amb un cant de lloança i d'alegria, el Magnificat: «La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva» (Lc 1,46-47). Maria va respondre plenament a l'amor de Déu dedicant-li la vida en un servei humil i total. És anomenada *Causa de la nostra alegria* perquè ens ha donat Jesús. Que ella us introdueixi en aquella alegria que ningú no us podrà prendre.

Vaticà, 15 de març de 2012

Benedictus PP XVI

Santa Seu



Vida Diocesana

L'arquebisbe de Tarragona presideix la festa de la Mare de Déu de Loreto a Llardecans

El passat 10 de desembre, l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense Mons. Jaume Pujol va presidir la festa de la patrona de Llardecans, la Mare de Déu de Loreto.

En les seves paraules de salutació, Mn. Josep Maria Cebrià agraià la presència de l'arquebisbe: "Gràcies per ser avui aquí amb nosaltres, a la casa de la Mare", li digué el rector. L'agraïment el feu extensiu a la munició de gent que omplia a vessar la capella-santuari de Loreto, amb tot el poble de Llardecans representat pel seu alcalde i tot l'ajuntament, així com les diverses entitats de la població. Però també amb la presència de fidels vinguts de la ciutat de Lleida i pobles com Mollerussa, Tàrrrega, Arbeka. Belianes, Artesa de Lleida i altres dels voltants com la Granadella i Maials; així com també de les Terres de Tarragona, com Riudecols.

També hi eren presents les carmelites missioneres teresianes del P. Francesc Palau d'Aitona, que enguany celebren el bicentenari del naixement del seu fundador. El rector recordà que a l'església del Carme de Tarragona hi ha el seu sepulcre i que a l'altar del santuari de Loreto de Llardecans hi ha també una relíquia seva: "...i la de Santa Teresa Jornet, els dos fills d'Aitona; un altra del claretià màrtir, el beat Miquel Masip, fill de Llardecans; també del beat Francesc Castelló, màrtir a Lleida el 1936, i del beat P. Pere Tarrès, que durant la Guerra serví com a metge a l'exèrcit, havent estat durant prop de tres mesos a Llardecans i que precisament fou beatificat al santuari de Loreto, a Itàlia".

Mons. Pujol agraià les paraules del rector i recordà com en la seva diòcesi de Tarragona hi ha molta devoció a la Mare de Déu de Loreto, amb un santuari a la mateixa capital,

regentat pels pares rogacionistes; una ermita a Brafai i el santuari de Loreto, a Ulldemolins.

La Missa fou concelebrada per dotze preveres, quatre d'ells fills del poble. Entre aquests, el mateix rector, acompanyat d'antics rectors i vicaris, mossens de l'arxiprestat i el jove rector de Palma d'Ebre, Mn. Josep Blasco. D'aquest poble és el bisbe emèrit de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i en el qual actualment està retirat: "...d'ell en tenim tots un bon record i l'estimem", digué Mn. Cebrià.

L'arquebisbe Pujol feu una homilia eminentment mariana, evocant en primer lloc la història de la Mare de Déu de Loreto de Llardecans, felicitant el poble per haver conservat la devoció envers la seva patrona. L'any passat van celebrar el 250è aniversari de la construcció de la seva actual capella-santuari. La devoció s'arrela en una antiga tradició, en la que s'explica com la imatge arribà al poble de la mà d'un soldat, que la deixà en un indret conegut com "La Mateta".

Mons. Jaume Pujol convidà els fidels a estimar Maria i imitar el seu "Sí" generós, i a veure-la com el millor camí que ens du a Crist. L'arquebisbe, referint-se també a l'actual situació de crisi econòmica que estem vivint, convidà a exercitar la caritat i evitar els egoismes.

En el moment de l'ofertori, la pubilla i l'hereu del poble feren ofrena a l'arquebisbe Pujol del pa i el vi per l'Eucaristia; uns joves, dels fruits de la terra, i el president de la Cooperativa "Verge de Loreto" li va oferir l'oli nou. Els jubilats, l'Associació de Dones i l'Associació de Pares del col·legi ofrenaren rams de flors.

La Missa va cloure amb el cant de la Salve i dels "Goigs en lloança de la Mare de Déu de Loreto", instant en el qual l'arquebisbe pujà al cambril de la Patrona, acompanyat per tots els concelebrants i els dos diaques que assistiren a la celebració, per tal de venerar la seva imatge a l'igual que ho feu seguidament tot el poble i fidels.

Llardecans visqué una bella festa de la Mare de Déu de Loreto, que ja ha fet història.

Trobada de catequistes

Dissabte, 17 de desembre de 2011, s'efectuà la 1a trobada de catequistes de la nova Unitat d'Acció Pastoral formada pels pobles de La Floresta, Puiggròs, les

Borges Blanques, Juneda, Els Alams i Bell-lloc. També s'hi afegiren representants dels pobles veïns de Castelldans, l'Albagés, Artesa de Lleida i Torregrossa.

El nombre d'assistents fou d'unes vint-i-cinc persones catequistes. Els acompanyaren els preveres Mn. Robert Louan; Rector de Castelldans, l'Albagés i Artesa de Lleida. Mn. Josevi Forner; Vicari de les Borges Blanques, Juneda, Puiggròs i la Floresta. Mn. Jaume Melcior; Rector de Bell-lloch i els Alamús i també Mn. Jesús Mateu; Rector de Torregrossa.

Presidí l'acte la delegada diocesana de Catequesi, Sra. Trini Catalán, en la seva intervenció, va animar a tots els catequistes a tenir una participació més comunicativa entre tots ells, pel millor funcionament de la catequesi que s'imparteix als infants.

Al parlament que els adreçà Mn. Louan, entre d'altres coses, els comparà a veritables sacerdots en

reconeixement als seus mèrits i a la seva entrega d'apostolat, i va fer atenció al punt en el que, el catequista, ha de donar el seu testimoni de fe, complint el servei profètic, amb coherència, amb disponibilitat i amb coratge, el coratge de donar-se amb joia i gratuïtat, elogiant el seu interès i sacrifici envers els més petits.

Aquesta trobada cal remarcar que és la primera que a nivell de catequistes es fa a la creada i nova unitat d'Acció Pastoral, el motiu fou el conèixer-se entre ells, intercanviar experiències i clarificar dubtes.

Al finalitzar la reunió es quedà d'acord en fer-ne una altra més entrat el curs, es va pensar en les mini vacances de Setmana Santa, un cop el curs de catequesi, ja agafa la recta final.

Trobada dels voluntaris de Troballes

El dia 15 de desembre el voluntariat de Troballes es va aplegar a la casa de l'Església, l'Acadèmia Mariana, per passar una jornada de germanor que va començar amb l'Eucaristia que se celebrà a l'oratori de la Verge Blanca, i fou presidida pel nostre Sr. Bisbe, Joan Piris. Participaren en la concelebració Mn. Xavier Batiste, Mn. Carles Sanmartin i Mn. Xavier Navarro.

En l'homilia el Sr. Bisbe es féu molt proper a l'assemblea dels fidels i després de fer-se ressò d'alguns aspectes concrets de les lectures de

la Missa, ens motivà i animà a seguir fent amb il·lusió i dedicació la tasca evangelitzadora Parlar de Déu a la societat, i fer-ho des del compromís quotidià com a voluntaris de Troballes dins de la societat i a l'interior de l'Església.

El nostre President, Albert Pouchol, va fer una reflexió sobre quina ha de ser l'actitud com a cristians davant el proïsme que té necessitat d'ajut.

Les lectures, les pregàries i les ofrenes foren compartides entre els

diferents membres de la comunitat La germana Ester Díaz, carmelita missionera va dirigir els diferents cants, amb el que la participació de tots els assistents va ser, si era possible, més plena.

En acabar la missa el Sr. Bisbe ens va dedicar unes breus paraules i apuntà com a elements específics de la nostra aportació a la societat com a persones voluntàries, la gratuïtat; el reconèixer a les persones que atenem no com a objectes sinó com a persones; el realisme (“ni és cert que ho podem fer tot, ni és veritat que no podem fer res, sinó que el cert és que podem fer molt”); i l’esperança,

fonamentada en el Déu de Jesús, Ell que és la Porta que res ni ningú pot tancar. El més important en el servei de la Caritat és que l’altre se senti estimat. Els pobres, com nosaltres, necessiten sentir l’Amor de Déu

El President, també va anunciar que el proper dia 3 de març es farà a l’Acadèmia Mariana la presentació de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, promoguda per Càritas Diocesana i l’Associació Troballes. Aquesta nova entitat donarà continuïtat a l’Associació d’Inserció Socio Laboral Troballes i donarà impuls a les accions que Càritas i Troballes duen a terme.

30è Aniversari d’Encontre Matrimonial

El dia 16 de desembre, la Comunitat d’Encontre Matrimonial de Lleida s’ha reunit a la Parròquia de la Mercè per celebrar dos esdeveniments molt important per al Moviment. Per una part, la Trobada anual de la festa de Nadal - Advent i també la commemoració del 30è Aniversari de l’arribada d’Encontre Matrimonial a Lleida, seguida de les poblacions veïnes d’Osca. Totes dues celebracions són fruit de les il·lusions d’uns matrimonis i sacerdots que volen treballar i millorar la relació de les seves unions. Els sagraments del matrimoni i de l’orde es donen les mans per

caminar junts en busca del Regne a la terra, que no és altra cosa que el Pla de Déu en tots nosaltres.

En la celebració de l’Eucaristia, molt viscuda i participada, tant per part dels grans com pels més petits, especialment en les ofrenes, s’ha posat de manifest la unió amb les altres comunitats. Alhora, també s’han recordat els esdeveniments joiosos, així com els entrebancs del nostre moviment.

L’any passat vam recordar el 50è aniversari de l’ordenació sacerdotal de mossèn Ramon Galceran, i aquest any hem recordat

el 50è aniversari del casament del matrimoni Joaquin i Elàdia Medina. Cal recordar-los per la seva col·laboració, entre altres coses, en la revista de l'Esperit i per haver portar les finances.

Aquest primer acte ha acabat amb el cant de l'Himne de l'Encontre, tots agafats de les mans. Seguidament, com a segona part, s'ha celebrat una festa als locals socials, acabant l'acte amb el sorteig

d'unes magnífiques cistelles i uns lots de Nadal.

Que sapiguem trobar Jesús una altra vegada, més enllà dels regals, de les festes i de les trobades familiars. Un Jesús que porta un missatge d'amor i d'alliberació i que és al costat, sobretot, dels més necessitats.

Una abraçada des de la Coordinació Local de Lleida,

Carme Ybarz i Joan Morell

Acte poètic a l'Acadèmia Mariana

Dissabte 7 de gener, a l'Oratori de la Patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, s'ha celebrat un acte poètic i musical. El certamen, dedicat a la Verge, sota l'advocació de la Mare de Déu del Claustre de Guissona, s'ha celebrat sota la presidència del Bisbe de la Diòcesi, Monsenyor Joan Piris, juntament amb el Vicari general de la Diòcesi, Mossèn Ramon Prat, el Director de l'Acadèmia, Sr. Joan Viñas –que ha introduït l'acte–, Mossèn Salvador Gené i Mossèn Antoni Agelet.

Tots els poetes guardonats en aquest Certamen 2011 han recitat les poesies guardonades. A continuació, el Petit Cor de la Catedral ha ofert un concert de temàtica mariana que ha estat molt ben acollit i aplaudit per tots els assistents. L'acte ha conclòs amb la celebració de la Santa Missa, presidida pel Sr. Bisbe Joan Piris i concelebrada pel Vicari General de la Diòcesi, Mossèn Ramon Prat, i els altres sacerdots assistents.

Lleidatans al Primer Congrés de Nova Evangelització

Tres famílies, acompanyats per un dels preveres de la Unitat Pastoral de Cap Pont de Lleida, hem tingut l'oportunitat de participar en el Primer Congrés de Nova Evangelització, celebrat a Manresa els dies 7 i 8 de gener.

Alguns de nosaltres hi hem anat amb els nostres fills. La nostra intenció, a l'anar a aquestencontre, ha estat trobar inspiració per a un projecte de Nova Evangelització que volem començar a Lleida, i del que a Manresa se'n presentaven idees i tallers concrets. Els lleidatans hem participat en un dels quatre tallers, el denominat "Curs Alpha". Aquest és un mètode d'evangelització de primer anunci cristià, adreçat a aquelles persones que estan allunyades del missatge i de la realitat cristiana.

Al Congrés hem tingut l'oportunitat d'aprendre sobre qüestions i experiències, de primera mà, sobre

la Nova Evangelització en el nostre "vell continent". Certament, en aquests dies Manresa ha estat un lloc per a la trobada, el diàleg i la pregària. Especialment, les nostres dues filles petites ens han comentat el ben acompanyades que s'han sentit i com han gaudit del taller de l'Oratori dels nens, preguntant junt a altres infants.

Sí, hem constatat algunes dificultats per portar la Paraula de Déu a la societat d'avui, però també hem comprovat una il·lusió comuna. L'hem trobat, no només en els membres més immediats de la família i la comunitat parroquial, sinó també en cada un dels assistents al Congrés (bisbes, preveres, religiosos o seglars), independentment del seu lloc d'origen o vocació concreta.

Tomás Calvo,
Mónica Labella, Marta i Laura

Programa "Reyes Solidarios"

Por tercer año consecutivo, el Proyecto Solidario Madre Félix de la Parroquia de Sant Martí y la Asociación Cristo de la Agonía han llevado a cabo una campaña de recogida de juguetes durante el mes de diciembre, a través del programa "Reyes Solidarios". Se han recogido más de 250 juguetes, que se han repartido a las familias necesitadas del barrio.

Esta segunda edición del programa se ha realizado con el objetivo de dibujar una sonrisa en los niños de las familias más necesitadas del barrio, un colectivo afectado a raíz de la crisis económica de los últimos años. Actualmente, hay muchas familias que viven en situación de pobreza.

José Manuel Gómez, Presidente de la Asociación, destaca la

importancia que supone para la entidad el hecho de hacer posible esta acción. “Hacemos posible este Proyecto, sobre todo gracias a dos hechos fundamentales: la participación de los voluntarios de la Cofradía y la Parroquia, así como la aportación desinteresada de muchas personas anónimas con sus donaciones de juguetes”.

Por su parte, Divina Subirada, Directora del Proyecto Solidario Madre Félix, afirma que “una vez terminado el reparto de juguetes, nos queda agotamiento por el trabajo efectuado, pero a la vez una

enorme satisfacción por haber dado una sonrisa a muchos niños que no hubieran tenido ningún juguete estos días tan señalados”.

El Programa “Reyes Solidarios” ha contado nuevamente con el apoyo desinteresado de los feligreses de la Parroquia de San Martín, de la Cofradía, así como de los alumnos del Colegio Mater Salvatoris. Además de recoger los juguetes, el programa ha buscado sensibilizar y movilizar el barrio sobre la realidad actual de personas necesitadas. También se ha dado a cada familia leche y fruta.

Sessió de formació de Càritas d'Alcarràs

El dia 11 de gener, el grup de Càritas parroquial d'Alcarràs va organitzar un acte obert al poble en el qual Mn. Xavier Navarro, rector de la parròquia va donar la benvinguda a les més de 40 persones presents. Seguidament un membre del grup va fer una petita xerrada al voltant del tema dels

estereotips que circulen a la societat referents a les persones immigrades.

A continuació una advocadessa de Càritas Diocesana de Lleida va explicar les característiques fonamentals de la llei d'estrangeria.

Amb aquest sessió de formació Càritas Parroquial d'Alcarràs mostra el seu dinamisme i empena.

50è Aniversari d'Orvepard

L'església del Sant Salvador de Pardinyes ha acollit aquest passat 15 de gener un dels actes programats aquest any 2012

per commemorar el 50è aniversari de la fundació de l'Organització de Veïns de Pardinyes (Orvepard), creada al gener de 1962.

L'esdeveniment ha consistit en la celebració d'una missa, presidida per bisbe Joan Piris i concelebrada pels set sacerdots que havien estat oficiant a la Parròquia de Pardinyes. Hi ha participat també la coral del barri.

A l'església, que s'ha omplert de feligresos per seguir la cerimònia, hi ha assistit el president d'Orvepard, Paco Ermengol Tolsà, l'expresident de l'entitat, Jacinto Pernia, i tota la Junta de l'Associació de Veïns; la

regidora de Drets Civils, Cooperació i Igualtat de l'Ajuntament de Lleida, Maria Rosa Ball; el regidor de la Paeria, Joan Ramon Zaballos i d'altres representats d'entitats cíviques i socials del barri.

Durant la celebració s'ha destacat la col·laboració, cohesió i comunió constant de la Parròquia de Pardinyes amb Orvepard, des de la seva creació fins ara, i l'esperit de continuar treballant units per fer un barri millor.

Fira de la Infància Missionera

El 21 de gener s'ha celebrat la Fira de la Infància Missionera, que enguany ha batut records de participació. Hi han participat un centenar d'infants, vinguts de diverses parròquies de la diòcesi, acompanyats pels seus catequistes. La Infància Missionera és una campanya promoguda per les Obres Missionals Pontifícies que pretén atansar la realitat missionera als infants, fent-los protagonistes de la

col·laboració econòmica i espiritual amb els nens que viuen situacions injustes. Sota el lema "Amb els nens d'Amèrica parlem de Jesús", i a través de diferents tallers, els infants han conegut una mica la realitat d'Amèrica i han descobert que ells també poden ser missioners. El Sr. Bisbe els ha adreçat unes paraules, encoratjant-los a seguir Jesús i a compartir el tresor que suposa ser el seu amic.

II Trobada de Responsables de Pastoral de Joventut

El dissabte 21 de gener, alguns dels responsables de la Pastoral de Joventut de la Diòcesi s'han reunit al col·legi Claver de Raïmat, amb l'objectiu d'elaborar un projecte de pastoral amb els joves.

La jornada ha començat amb una pregària en la que s'ha proclamat el text de les bodes de Canaà.

El treball del matí l'hem realitzat a partir de l'editorial de la revista dels pares escolapis "Revista de Pas-

toral con Jóvenes”. Ens ha ajudat a compartir quin és el nostre rol com a “responsables” o “acompanyants”. També hem compartit el “Manifiesto de Pastoral con Jóvenes”, redactat en un Fòrum de pastoral de l’any 2009.

Després d’un bon dinar, hem vist uns vídeos curts per trobar algunes pistes per a ser tractats amb els mateixos joves.

Durant la segona part de la tarda, hem concretat algunes “línies de treball” de la DPJ. Tothom s’ha implicat en un diàleg intens i apassionat.

Hem acabat el dia amb una pregària a l’Esperit Sant.

Mn. Xavier Navarro Llista
*Delegat de la Pastoral
de Joventut*

Confirmacions a la Parròquia de Torrelameu

El propassat diumenge 22 de gener, en el marc de la celebració de l’Eucaristia, el bisbe Joan ha administrat el sagrament de la Confirmació a un grup de nois i noies del poble. En l’homilia, el Sr. Bisbe els ha parlat de la importància de la disposició interior per tal de poder “rebre” el do de l’Esperit. Així mateix, els ha encoratjat a adoptar els criteris i les actituds de Jesús en les seves vides i els ha animat a donar testimoni “públic” (remarcant-ho amb força) de la seva fe.

Han acompanyat el Sr. Bisbe, Mn. Amadeo Carrera, rector de la Parròquia, i el Sr. Isidre Charles, catequista dels joves. En acabar la

celebració de l’Eucaristia, el poble ha agraït la presència del bisbe i la dedicació de Mn. Amadeo i del seu catequista, oferint-los un obsequi de fruita i un record. La festa ha conclòs compartint amb joia, junt amb tots els assistents, un dinar de germanor.

Mn. Amadeo és rector de Torrelameu i Corbins i, amb Isidre Charles, responsable amb ministeris laicals de la Parròquia d’Os de Balaguer, per nomenament del Sr. Bisbe, porten a terme una experiència d’unitat d’acció pastoral en les parròquies esmentades, a més de la d’Alberola i les filials de Vilamajor i Masos de Millà.

Reunió del Moviment de Professionals Cristians

El dilluns 23 de gener, s'ha reunint el Consell del Moviment de Professionals Catòlics de Lleida amb la presència d'un membre en representació de cadascun dels 8 grups que integren el Moviment, a més a més del consiliari del moviment.

Durant la reunió s'ha repassat l'estat dels grups, el ritme de reunions, així com les persones que s'han incorporat als grups al llarg d'aquest any.

A més a més, s'ha plantejat i analitzat la realització d'una jornada de portes obertes, per tal d'obrir i donar a conèixer el nostre moviment a tothom. Aquesta idea sorgeix com a resposta a la reflexió que es va fer a l'assemblea de l'any passat i també a l'assemblea de la diòcesi, sobre la necessitat de posar en marxa itineraris d'iniciació o de reiniciació. Aquesta jornada de portes obertes s'ha plantejat com un primer pas en aquesta direcció.

Al consell s'ha debatut com portar a terme aquesta jornada i com engrescar tot els membres del moviment per tal de participar i difondre'l, ja que serem nosaltres qui haurem de convidar amics, companys, familiars a participar en una jornada a la qual volem explicar com fem per viure la fe en comunitat, per continuar caminant seguint el Crist, per lligar Evangeli i vida en el dia a dia i per viure tot això amb goig, alegria i esperança.

No només volem obrir les portes per explicar això, sinó que volem obrir les portes per convidar a tothom a viure i seguir aquest camí que ens omple i dóna sentit a la nostra vida.

Al llarg de les properes setmanes, la comissió posarà fil a la agulla per tal de concretar el programa i el calendari de la jornada, així com la seva difusió.

Luís Asín

*Coordinador del Moviment
de Professionals Cristians*

Acte de la Pontificia i Reial Acadèmia Mariana

*Recital poètic a la Mare de Déu
del Claustre de Guissona*

L'Església parroquial de Santa Maria de Guissona es va omplir a vessar el propassat diumenge 22 de gener per celebrar el Recital Poètic en honor a la Mare

de Déu del Claustre, Patrona de Guissona i Comarca. Durant el recital, s'han unit poesia i música, dues formes d'expressar el mateix sentiment d'afecte vers la Verge Maria.

L'acte, organitzat per la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida en el decurs del seu 150è aniversari, ha estat presidit per l'Excm. i Rvdm. Monsenyor Jaume Pujol i Balcells, Arquebisbe de Tarragona i Primat de les Espanyes, i ha comptat amb la presència de les autoritats locals i dels poetes guardonats en els Jocs Florals. Aquests han estat en honor de l'Advocació "*Mare de Déu del Claustre, Patrona de la Vila de Guissona i Comarca*". Els poetes han recitat amb entusiasme els versos premiats en aquest Certamen Literari.

Presentat per M^a Carmen Sabador, el recital s'ha iniciat puntualment a les 6 h de la tarda, amb la salutació del Director Honorari de l'Acadèmia Mariana Mn. Salvador Gené, que ha explicat la gènesis d'aquests Jocs Florals en honor a la Mare de Déu, únics al món, i qualificats segons la UNESCO de la mateixa magnitud i importància de la llegenda del Sant Grial, les òperes de Wagner o la representació de la Passió de Cervera, segona més antiga del món; tanmateix, ha agraït públicament al Sr. Barnola la publicació gratuïta de l'opuscle que recull totes les poesies premiades, i per a qui va demanar un fort aplaudiment.

Seguidament, ha pres la paraula el rector de la Parròquia de Guissona, qui ha agraït a la concurrència que es fes present en aquest Recital de Poesia, a l'Acadèmia Mariana per l'organització dels Jocs Florals i als poetes guardonats per l'amor amb

que han lloat a la Mare de Déu. A la vegada, ha convidat tothom a seguir les poesies amb els llibres, editats per a l'ocasió.

A continuació ha sigut el torn dels poetes guanyadors, que han llegit, amb sentit afecte envers a la Mare de Déu, les seves composicions poètiques. En primer lloc, el reconegut poeta fill de Guissona Jordi Pàmias i Grau ha llegit el vers que porta per títol "*Amorosa Mare de Pedra*", i que ha estat llorejat amb la Flor Natural, el premi més important del Certamen Marià. Després han recitat les seves poesies, Joana Camprubí de Vinaixa "*El plor de la Mare*", Albert Pera de Mataró "*Noms de Noia*", Lluís Castany de Guissona "*El nom de Maria a la Segarra*", Eduard Boada de Tarragona "*Iesso*", el jove i novíssim poeta Ramon Gené de Cervera "*La Corona de Maria, Ensenya de la UE*", M^a Teresa Roca de Lleida "*Mariana*", novament Ramon Gené "*D'Egipte he cridat al meu fill*" i Rodrigo Larios de Lleida "*Mare de Déu del Claustre*". D'altres poesies premiades han estat recitades per membres de l'Acadèmia en absència dels seus autors. Tots els poetes han sigut fortament ovacionats pel nombrós públic assistent.

Posteriorment, el "*Petit Cor de la Catedral*" de Lleida, dirigit per Mn. Mesalles, ha ofert un magnífic concert de cant coral amb composicions dedicades especialment a la Verge Maria, gratament escoltat i aplaudit.

Concloua l'actuació musical, l'alcalde de Guissona ha dirigit també unes paraules d'agraïment als poetes, a l'Acadèmia Mariana i als ciutadans de Guissona, animant-los a unir esforços, com s'havia fet en l'organització d'aquest certamen, per sortir de la crisi econòmica en que ens trobem immersos.

Després d'un brevíssim descans, doncs amb el Recital de Poesia i el concert ja havien transcorregut dues hores, Monsenyor Jaume Pujol i Balcells, que ha actuat de mantenidor d'aquest Certamen Marià en la seva condició de fill de la vila de Guissona, ha concelebrat la Santa Missa, cantada també pel "*Petit Cor de la Catedral*".

En l'homilia, ha destacat la importància de la fe en Maria, com a camí que ens duu a Jesucrist, i de preservar la devoció de Guissona i Comarca a la Mare de Déu del Claustre, tal com havien demostrat

els poetes amb els seus versos. Així mateix, ha declarat la seva personal vinculació amb la Mare de Déu del Claustre, indicant que són tres les ciutats catalanes que tenen aquesta mateixa advocació: Guissona, on ell va néixer i de la que en guarda bells records, Tarragona, ciutat seu del seu Arquebisbat, i Solsona.

El rector de Guissona ha exposat també com n'ha estat per a ell de commovedor escoltar de boca dels poetes guardonats les poesies premiades en els Jocs Florals, en honor a la Mare de Déu del Claustre Patrona de Guissona i Comarca, i que encara era més gran la seva joia en veient com també joves poetes, sense desmerèixer la resta, han cantat en lloança a la Verge Maria.

Finalment l'Arquebisbe Jaume Pujol ha impartir la benedicció apostòlica i s'ha conclòs la celebració amb el cant dels goigs en honor de la Mare de Déu del Claustre.

Conferència a la parròquia de Santa Maria Magdalena

El 25 de gener, organitzada per la unitat Pastoral de Caritas Santa Maria Magdalena - El Pilar, el Sr. Laureano Sánchez ha impartit una conferència a la Parròquia de Santa Maria Magdalena sota el títol "**Algunes idees per fer més motivador el que expliquem**".

La conferència s'emmarca en el cicle sobre la Nova Evangelització

i està adreçat a l'Arxiprestat de La Seu Vella. El conferenciant, Sr. Laureano Sánchez, President de la Fundació Verge Blanca, és Doctor en Pedagogia i professor de la Universitat com a col·laborador de l'IREL. Com a persona interessada en la formació de formadors, treballa amb grups de pares, amb col·legis i amb joves.

La seva presentació, a través d'un power point, s'ha basat en quatre grans blocs:

- En què consisteix la comunicació.
- Quins aspectes de la nostra personalitat hem de treballar.
- De què tenim por al parlar de Jesús, avui.
- Elements per transmetre la fe.

Ha fet èmfasi en les qualitats que ha de tenir un bon comunicador:

Les qualitats personals: confiança i seguretat, sociabilitat, maduresa, ser persona de tacte, constància i perseverança, capacitat d'acceptar i modificar l'actuació, responsabilitat i empatia.

Les tècniques: conèixer bé el tema, conèixer els recursos actuals i habilitats per a treballar en grup.

Metodològiques: Usar tècniques diferents, plasticitat personal (adaptar-se al grup), estructurar bé allò que s'explica i dominar els recursos audiovisuals.

Saber estar: valorar l'altre, comunicar per ajudar, interactuar, decidir i projectar-se en positiu, cuidar-se, cuidar l'entorn i actuar sense agredir.

També ha analitzat les actituds que cal que manifesti el qui parla:

- Ajudar sense jutjar.
- Transmetre coherència personal.
- Admetre les crítiques.
- Tolerància.

- Respecte.
- Suggestir, no imposar.
- Manifestar una actitud tranquil·litzadora.

Tot això exposat, segons el conferenciant, crea un estil de comunicació assertiu que és una manera de comunicar natural, espontània, relaxada, de parla fluida, pensaments positius, que sap acceptar errors, tenir capacitat de discrepar i conèixer i creure en els drets personals i aliens.

Ha conclòs l'acte remarcant allò que pot ajudar al comunicador:

- La llum de la fe.
- Observar les necessitats.
- Una formació permanent.
- Compartir i treballar en equip.
- Deixar-nos ajudar.
- Acceptar el reconeixement

Finalment ens ha interpellat amb aquests interrogants:

- Com podem invocar a Jesús, sinó creiem en Ell?
- Com creure en Jesús, sinó n'he sentit parlar?
- Com en sentirem parlar si ningú ens parla d'Ell?

L'assistència ha estat nombrosa i tothom ha sortit content per la claredat de l'exposició i pel coneixement profund del tema que ens ha presentat el Sr. Laureano Sánchez. De veritat, que ha estat una sessió formativa molt ben acollida per tots els assistents.

Pilar Boldú

Primeres passes de l'Àrea d'Evangelització del Bisbat

Aquesta nova àrea d'evangelització porta el nom de "Gaudium et Spes". Respon a l'aposta del bisbat d'organitzar la vida diocesana en quatre grans àrees: l'àrea d'evangelització, l'àrea de formació, l'àrea d'espiritualitat i l'àrea d'acció caritativa i social, aquesta darrera ja porta uns anys treballant.

L'àrea d'evangelització aplega una vintena d'entitats entre Delegacions diocesanes i moviments diver-

sos que d'una manera o d'altra tenen com a fonament l'evangelització de diversos grups de la societat. Les primeres passes d'aquesta àrea passen per anar coneixent la realitat de cada entitat, allò que fan actualment i les seves necessitats a fi i efecte d'anar creant vincles. Aquests vincles han de servir per fer un treball en xarxa més eficaç i enriquidor.

Cal dir que aquesta àrea ha tingut la seva primera reunió el passat 27 de gener.

Diada de la Pau al Col·legi Episcopal

Dilluns, dia 30 de gener, gairebé 1.000 alumnes del Col·legi Episcopal s'han concentrat al pati de l'escola per commemorar la Diada de la Pau, en record de l'aniversari de la mort de Gandhi.

L'acte, que ha girat entorn del lema **no a la joguina bèl·lica: construïm la pau**, ha consistit en una concentració multitudinària dels alumnes, la lectura d'un manifest i el retorn de còmics i jocs bèl·lics. A

més, alumnes de Primària han llegit consignes a favor de la pau i les han enganxat en plafons i mòbils al pati. Finalment, ha actuat el conjunt musical del col·legi.

En aquesta ocasió, els alumnes han aprofitat aquests dies per treballar el quadre del Guernica, de Picasso, quan es compleixen 75 anys de la seva creació, interpretant tots aquells símbols que duen a la Pau.

El Sr. Bisbe felicita els pessebristes de Lleida

El bisbe Joan Piris ha agraït el treball que l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes fa per conservar i promoure les tradicions populars i religioses d'arrel cristiana,

com són els pessebres per Nadal i els Fanalets per Sant Jaume.

Ho ha fet amb ocasió de la visita que el passat 30 de gener realitzà a la capella del Peu del Romeu, seu

de l'Agrupació de Pessebristes, amb ocasió de celebrar-se enguany el 50 aniversari de la seva fundació.

El Sr. Bisbe, que anava acompanyat en la visita pel consiliari dels pessebristes Mn. Vicenç Alfonso, fou rebut pel president Àngel León i altres membres de la junta directiva, amb els quals va visitar la capella i les tres plantes superiors, que han estat rehabilitades recentment per tal d'acollir, amb les millors condicions, la mostra permanent de més de 80 pessebres i diorames, que representen per a Lleida un singular i important patrimoni pessebrista.

El bisbe Piris va poder admirar tot aquest conjunt d'art i fe, aturant-se especialment davant els llegats de diorames dels mestres pessebristes Joaquim Barrufet i Paulina Atmetller, i també davant la singular

col·lecció de diorames bíblics del mestre pessebrista Emili Tordera.

En la Sala de juntes de l'Agrupació, el bisbe Piris fou informat de les activitats programades per l'entitat amb motiu del 50 aniversari fundacional, entre les quals destaca la *43 edició de la Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears*, que tindrà lloc a Lleida el 28 d'octubre, amb l'assistència de més de 200 pessebristes, representant a més de 80 associacions de pessebristes d'arreu de Catalunya i Balears.

Abans de finalitzar la seva visita al Peu del Romeu, el bisbe Joan signà en el Llibre d'Honor de l'entitat, havent escrit una dedicatòria felicitant i animant als pessebristes: "...a seguir aquesta admirable manera d'escampar la Bona Nova de Jesús i de conjuminar art i catequesi".

Missa de la Família en la Unitat Pastoral de Cappont

Tots els últims diumenges de mes se celebra la Missa de la Família, preparada pels nens i nenes, pares i catequistes en la Unitat Pastoral de Cappont.

Els grups de catequesi preparen la litúrgia de la missa, les reflexions sobre les lectures, les ofrenes i pregàries, mentre els pares

participen en una xerrada - col·loqui, aquest cop a càrrec del Sr. Laureano Sánchez, Doctor en Pedagogia, sota el títol "Alguns principis bàsics per ser millors pares "

La xerrada s'ha centrat sobretot en reconèixer què "ningú no pot donar el que no té". Per això els pares i mares necessiten, cada

vegada més, una major preparació per poder acompanyar el procés evolutiu i educatiu dels seus fills.

S'ha celebrat també la festa patronal de la Parròquia de Sta. Teresa Jornet (se celebra el diumenge imme-

diat a la data de la seva canonització, el 27 de gener), finalitzant amb el cant "Dels Goigs de Santa Teresa", interpretada per la Coral Cants i Rialles, de l'àrea de la Dona de Capponet.

Vida Creixent

El dia 2 de febrer, dia de la Candelera, a Vida Creixent vàrem celebrar la festa dels nostres patrons St. Simeó i Sta. Anna a l'Acadèmia Mariana. Ens vam trobar un centenar de persones de Lleida i pobles que militen al nostre Moviment.

Després de l'acolliment i la pregària dirigits pel nostre President Martí Sangenis, vàrem tenir una xerrada que ens va fer mossèn Robert Louan sobre el seu camí en la recerca de Déu i la seva vocació, plena de vivències que ens va colpir per la seva alegria i emotivitat.

Seguidament, a l'Assemblea, es van tractar notícies i qüestions del nostre Moviment i a continuació, vàrem celebrar l'Eucaristia que va ser presidida pel nostre bisbe Joan Piris i concelebrada pels consiliaris d'algunes parròquies on hi ha grups de Vida Creixent.

L'últim acte del dia va ser un dinar de germanor en el que van participar la majoria dels assistents a la festa.

Divina Albà

Exercicis Espirituals dels preveres de Lleida

Un grup representatiu del presbiteri diocesà de Lleida, acompanyat en alguns moments pel nostre Bisbe Joan Piris, hem viscut, del 6 al 10 de febrer a l'Acadèmia Mariana, uns dies intensos d'espiritualitat amb una nova edició dels Exercicis Espirituals anuals.

En aquests dies hem viscut plenament les paraules del Beat Joan

Pau II, quan ens recomana en la formació permanent dels preveres: *"La formació del prevere en la seva dimensió espiritual és una exigència de la vida nova i evangèlica a la que ha estat cridat de manera específica per l'Esperit Sant, infós en el sagrament de l'Orde."* (PDV 72)

En aquesta ocasió ens ha acompanyat com a director el

Pare Maties, monjo cistercenc del Monestir de Poblet. Ha estat una experiència molt enriquidora per a la nostra espiritualitat com a sacerdots diocesans perquè, des de la seva experiència com a monjo, ens ha donat elements essencials per continuar en aquesta recerca que tots anhelem: la santedat.

Podríem resumir l'exuberant doctrina del Pare director amb algunes conclusions que alhora es converteixen en compromisos:

- Aquests exercicis espirituals han de ser una oportunitat de conversió que ens portaran a un veritable goig i esperança.
- Els Preveres hem de ser homes de molta oració.
- Els preveres estem cridats a conrear la virtut de la humilitat.
- Els preveres sempre hem de reflexionar sobre la nostra vocació cristiana i sacerdotal.
- La *Lectio Divina* ens dóna pautes per revisar el nostre ministeri sacerdotal; per això és tan important acudir a ella.
- No hem de tenir por d'enfrontar-nos als nostres pecats i deficiències, perquè el Senyor és misericordiós amb tots nosaltres.
- El veritable creixement espiritual sempre estarà acompanyat de: abnegació, conversió, creu, humilitat i obediència.
- Sempre hem d'estar en disponibilitat per renovar les nostres promeses baptismals i sacerdotals.
- Les Benaurances de Mt 5 són, per als preveres, com també

per a qualsevol seguidor de Jesús, un ideal que cal conquerir dia a dia.

- En l'exercici del ministeri sacerdotal ens han d'acompanyar les virtuts de la humilitat i la paciència.
- Tots estem exposats a diverses temptacions, però amb la pràctica de les virtuts serem capaços de vèncer-les com ho va fer el nostre Mestre, Jesús de Natzaret.
- Tots els dies hem de preguntar-nos: tenim fe? Perquè ella és el suport de tota la vida cristiana.
- Aquesta fe consisteix a adherir-nos a la persona Jesús; per això el prevere està cridat a pensar, parlar i actuar com Jesús.
- Se'ns ha recordat que l'espiritualitat sacerdotal ha de ser una espiritualitat de comunió, que es manifesta en la caritat pastoral i en la fraternitat sacerdotal.
- El prevere, transfigurat en la imatge de Jesús, reflectirà el rostre amorós del Bon Pastor.
- La vida quotidiana del prevere sempre ha d'estar marcada pel silenci i l'amistat amb els seus germans sacerdots.
- La pregària, la celebració Eucarística i la Litúrgia de les Hores ens ajudaran a mantenir una veritable vida espiritual.
- L'acceptació de la nostra pròpia creu ens fa més humans i més compressius amb els altres.
- Jesús ens estima, per això no hem de tenir por. Ell sempre estarà amb nosaltres.

Mn. Casildo Rodríguez Bravo
Rector del Pont de Suert i Vilaller

Sagrament de la Confirmació a Almacelles

Durant gairebé un any i mig, un grup de joves d'Almacelles s'han reunit setmanalment per aprofundir la seva fe; però, especialment, per "confirmar" que volen seguir les passes de Jesús: el seu exemple i el seu amor incondicional els ha empès a voler rebre el Sagrament de la Confirmació.

Un dia abans d'aquesta celebració s'han trobat amb comunitat dels Germans de Sant Joan de Déu. Allà han viscut plegats, i amb molta joia, una llarga estona de pregària

i la celebració del perdó. Els han acompanyat les seves catequistes, el Germà Francisco i el mossèn Xavier Navarro.

"Ha estat un dia inoblidable!", han comentat tots en finalitzar la tarda.

Preguem que l'Esperit Sant segueixi acompanyant-los en el seu camí, en el seu desig de voler compartir l'Amor de Déu!

Carol i Esperanza,
catequistes

Joves de Corbins reben el Sagrament de la Confirmació

El propassat diumenge 29 de gener, un grup de joves de Corbins han rebut el sagrament de la Confirmació en el marc de la celebració de l'Eucaristia.

El Sr. Bisbe els ha recordat que no anaven a "confirmar-se", sinó a "ésser confirmats", és a dir, "segellats" per l'Esperit Sant i que, per poder acollir aquest do, calia estar en disposició interior dinàmica (cor obert). L'Esperit de Déu no ve de manera "automàtica". També els ha dit que serien confirmats "públicament", restant així també "públicament compromesos" a testimoniar la fe. Tanmateix, els

ha presentat la fe cristiana com la invitació al seguiment de la persona de Jesús, amb els criteris i actituds que comporta per a la vida.

També han acompanyat al Sr. Bisbe, Mn. Amadeo, rector de la Parròquia i Isidre Charles, catequista dels joves.

La celebració ha tingut en tot moment un to joios i festiu. En acabar, el grup de joves confirmats ha agraït la presència del Sr. Bisbe i ha cantat "El món seria més feliç", expressant també la seva joia i el seu compromís.

Isidre Charles

Jornada de la Vida Consagrada

El divendres 3 de febrer, la Delegació de pastoral vocacional, en col·laboració amb la Delegació de Pastoral de Joves i la Comissió de Vida Consagrada, ha portat a terme una sessió de cinefòrum. El motiu ha estat la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany ha tingut per lema: “Vine i segueix-me. La sessió, que ha començat amb l'acollida a la Casa de l'Església, ha tingut tres parts diferenciades: 1) el visionat de la pel·lícula: “En busca de la felicidad”, tot fent un sopar de germanor; 2) el testimoni vocacional de Mireya (carmelita missionera teresiana) i de Sergio i Àlvar (jesuïtes); i 3) diàleg i posada

en comú per grups, a partir d'una guia de reflexió sobre el film.

Hi han participat uns 60 persones: adolescents i joves de parròquies de Lleida ciutat i dels pobles de la Diòcesi, animadors de grups de joves, religiosos i religioses, mossens i seminaristes i, també, el nostre Bisbe Joan, qui, a més de compartir amb nosaltres, ens ha adreçat unes paraules que ens han servit d'introducció al diàleg. Tant les seves paraules, com les vivències dels testimonis i les reflexions compartides en la posada en comú ens han ajudat a enfocar la nostra existència des de la pregunta vocacional: “Què vol Jesús de la meua vida?”, sabent que aquí està la clau de la nostra felicitat.

Trobada de Comunitats Religioses de la Diòcesi

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el dissabte dia 4 de febrer d'aquest any, i promogut per la Comissió de Vida Consagrada de la Diòcesi de Lleida, hem organitzar una trobada de les religioses i religiosos de la diòcesi, al Col·legi Mater Salvatoris de la Companyia del Salvador.

Donant resposta als objectius proposats per la Comissió de Vida Consagrada, la trobada s'ha desenvolupat des d'un caire celebratiu, compaginat amb la interrelació entre els participants i la posterior reflexió

sobre el tema «L'essència de la vida consagrada», extret de l'entrevista publicada per la revista **Horeb** núm. 152, a Mons. Joseph W. Tobin, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica

La convocatòria de la trobada ens ha aplegat al Col·legi del Mater a les 9.45 h, tot i que abans, al voltant de les 9.30 h, havíem quedat al bisbat per recollir les germanes i germans que no tenien mitjans propis per desplaçar-se fins al col·legi.

A partir de les 10 h hem celebrat l'Eucaristia que ens ha presidit el

nostre Bisbe Joan, que ens ha acompanyat durant la jornada. La missa ha estat concelebrada pel delegat del Bisbe per a la Vida Consagrada, el P. Josep Castellà.

Després de la celebració hem gaudit d'una estona per poder saludar-nos i compartir uns moments distesos de comunicació informal, acompanyats d'un refrigeri. Cal dir que, a més del refrigeri que ens han ofert les germanes de la comunitat, hem rebut per la seva part una excel·lent acollida i hem pogut gaudir de les instal·lacions, ja que durant l'activitat posterior hem fet ús de les aules en fer els grups de treball.

En els grups de treball hem reflexionat sobre la qüestió esmentada abans, a partir de tres preguntes:

Quina frase o afirmació t'ha cridat més l'atenció, t'ha sobtat més.

Quina idea o reflexió de text escolliries per iniciar un diàleg amb les germanes o germans de la teva comunitat.

Trobes encertat l'anàlisi que fa del moment actual de la vida religiosa? Quin signes d'esperança ressaltaries?

Per acabar la jornada, hem demanat als representants de cada grup que recollissin el que havien estat parlant per poder fer-ne un resum i, posteriorment, enviar-lo a les comunitats, com a conclusió del que hem reflexionant.

Lluís Tarazon
*Comissió de VC, de la
Diòcesi de Lleida*

Campanya de Mans Unides

Amb el lema: "La Salut, ADret de Tots. Actua!", Mans Unides ha dut a terme a Lleida la seva Campanya contra la fam. Els seus membres s'han unit a la celebració de la missa de dissabte, 11 de febrer, a la Parròquia del Secà. Aquesta ha estat presidida pel Sr Bisbe i concelebrada pel seu rector Mn. Josep A. Jové i per Mn. Jesús Pelegrí.

En acabar, unes 60 persones han participat al sopar de solidaritat que, com cada any, organitza dita entitat. A continuació, la seva

Presidenta, Pilar Menéndez, ha llegit un manifest i totes les persones assistents han pogut visionar un DVD, en el que s'han presentat les actuacions de Mans Unides a l'Àfrica en relació a la lluita contra la malaltia de la sida.

Cal dir que la Delegació de Mans Unides Lleida ha assumit aquest any dos projectes de desenvolupament: un al Camerun, consistent en una conducció d'aigua potable en zona rural, i l'altre a Togo, consistent en la millora d'un centre nutricional i pediàtric.

Celebració de la Mare de Déu de Lourdes a la Catedral

El fred no ha impedit que el diumenge, dia 12 de febrer, un bon nombre d'hospitalaris i devots de la Mare de Déu de Lourdes que s'hagi aplegat a la Santa Església Catedral per a celebrar la seva festa.

Després de la munició d'entrada, feta per Mn. Martí Sandiumenge Merola, ha començat el tradicional Rosari de Torxes presidit per la imatge de la Mare de Déu, que ha estat portada en processó per un grup de voluntàries de l'Hospitalitat i acompanyada pel nostre bisbe Joan, canonges, sacerdots, junta directiva i fidels.

En finalitzar el Sant Rosari, el nostre President Sr. Ramon M^a Reig, després de saludar-nos amablement i agrair la nostra presència, ens ha comunicat la data de la propera peregrinació a Lourdes que s'està preparant i que tindrà lloc els dies 28, 29, 30 de juny i 1 de juliol. Els interessats es podran inscriure a partir del mes d'abril a l'Acadèmia Mariana, els dimecres i dijous de cada setmana, de 5.30 h a 8 h de la tarda.

També ens ha fet saber que el dia 29 de febrer a les 19 h, i a

l'IREL, es començarà el curs de formació 2012 "Fe i Justícia". Tots els hospitalaris hi són convidats.

A més a més, ens ha anunciat que el dia 11 de març l'Hospitalitat s'unirà a la celebració de l'XI Aniversari de la beatificació del jove màrtir lleidatà Francesc Castelló i Aleu. Els assistents participaran en tots els actes que tindran lloc a l'Església de Sant Pere. Aquets començaran a les 6.30 de la tarda amb l'exposició del Santíssim Sagrament i res del Sant Rosari.

Finalitzada la informació del nostre president, el Sr. Bisbe, des del presbiteri, ha dedicat unes paraules i un record afectuós als nostres consiliaris Mn. Ramon Galceran, allí present, i Mn. Àngel Escalles que, per motius de salut, no ens ha pogut acompanyar. Seguidament, ha començat la celebració de l'Eucaristia, animada pel Petit Cor de la Catedral i la Coral de l'Hospitalitat. D'aquesta manera ha finalitzat la trobada dels hospitalaris, que any rere any es reuneixen a la Catedral per honorar la Mare de Déu i Mare nostra.

Carme Mor,
hospitalària

Trobada de la Unitat Pastoral Borges Blanques-Juneda amb el Sr. Bisbe

El passat 13 de febrer a les 9 de la nit, al Col·legi de la Mare de Déu de Montserrat de les Borges Blanques i convocats pel Sr. Bisbe Joan Piris, ens vam trobar amb ell: Mn. Daniel, rector, Mn. Josevi, vicari, els membres dels Consells de Pastoral Parroquial de les Borges Blanques, Juneda, la Floresta i Puiggròs. També hi eren presents Fra Jordi, en representació de la comunitat dels Pares Caputxins de les Borges Blanques, i d'altres membres de l'equip de pastoral del Col·legi, així com la Mari Palazón i Josepa Fainé, membres del Seminari del Poble de Déu. Érem un total de 34 persones.

El motiu de la trobada era, per desig del Sr. Bisbe, compartir entre tots plegats una estona de diàleg fratern, tot reflexionant sobre la realitat eclesial i parroquial que anem vivint, així com què ens expliqués els motius de la creació de la nova Unitat de Pastoral (formada per les nostres quatre parròquies i d'altres de veïnes) i alhora conèixer el resultat obtingut fins ara.

El Sr. Bisbe, en la seva explicació, va remarcar el motiu d'aquestes concentracions de comunitats parroquials, que es devien en certa manera als signes dels temps que estem vivint i que provenen ja del Concili Vaticà II, dels anys seixanta.

Explicà, també, que d'altres Unitats Pastorals s'estan començant a configurar al nostre bisbat

i que aquesta nostra és, per dir-ho d'alguna manera, la pionera. Entre d'altres realitats amb les que ens trobem, la manca de preveres ens porta a aquesta situació i animà als presents a formar-se pel futur, ja que cada dia hi haurien més mancances de preveres i els laics estaven cridats a exercir els diferents ministeris que ja existeixen en el sí de l'Església.

Referent a la formació, animà als assistents a que, en les seves reunions dels Consells Parroquials, anessin pensant en persones de la comunitat idònies per esdevenir possibles col·laboradors ministerial. Persones que, per la seva coneixença i, tal com diu sant Pau dels diaques, la comunitat estima i respecta per la seva trajectòria i actuació; digué, també, que abans d'això, calia fer una anàlisi de la comunitat en què es vivia i de les seves mancances, en vistes a pal·liar-les, tant al moment de formar com al moment de desenvolupar algun ministeri.

Es referí a l'IREL (Institut de Teologia de la Diòcesi) com a centre d'estudis de formació superior, a nivell universitari, i animà a participar-hi, però remarcant que amb el diploma o títol que hom pugui treure no n'hi ha prou; el títol és molt necessari, però és l'actitud de comunió amb l'Església i servei als germans el que ha de marcar les pautes del servei. També va recomanar la necessitat de formació continuada en el si de la pròpia Unitat de Pastoral.

En el torn de preguntes i intervencions dels presents i, davant la vivesa de les preguntes, el Sr. bisbe va anar acabant d'explicar tot el que s'esperava de la Unitat Pastoral, amb exemples i experiències personals molt il·luminadores sobre el funcionament de la Unitat Pastoral. Finalment remarcà que la pregària era el pilar sobre el que s'assentava qualsevol activitat que s'emprengués en la parròquia.

El Sr. Bisbe afirma que es fa del tot necessari un nou estil (i organització) de les parròquies que formen "Unitats Pastorals", fent-nos la següent exposició:

Què es una Unitat Pastoral?

No és un simple conglomerat de parròquies. És un conjunt articulat de parròquies i altres centres eclesials que s'integren entre sí per a complementar-se (ateses les noves circumstàncies). Cal fer-ho amb un estil nou: espiritual, comunitari, evangelitzador, corresponsable, personalitzat i preocupat de la preparació dels evangelitzadors. Té un territori definit, uns preveres coordinadors, un equip pastoral, un projecte.

Les Unitats Pastorals reclamen una capacitat d'adaptació i flexibilitat, tant per part dels responsables pastorals de les parròquies i dels altres centres com dels feligresos.

L'equip pastoral o ministerial.

És peça clau en l'estructura i el funcionament de la Unitat Pastoral. El bisbe transmet al grup de

persones, presidides per un prevere, l'encàrrec d'oferir a tota la Unitat Pastoral els serveis necessaris per a la seva vida i missió.

L'equip està format de preveres, laics, religiosos i religioses (si n'hi ha), que assumeixen, segons la seva condició i els seus carismes, diferents ministeris per a construir la comunitat i empènyer la missió. Està presidit per un prevere habilitat pel sagrament de l'Orde, per a representar a Crist Pastor i, per tant, per a ser coordinador dels serveis de la Paraula, del Culte i la Caritat.

Els membres de l'Equip, preveres, religiosos i laics, no són sols ni primàriament un equip de fer feina, sinó, en certa manera, una petita comunitat. No són un simple grup de treball; una de les finalitats de l'equip és el creixement integral (humà, espiritual, ministerial) de tots. Aquells que només comparteixen una determinada tasca acaben "cremant-se" o, si més no, desanimant-se.

Com a tot grup comunitari, l'equip es reuneix periòdicament entorn del Senyor per pregar; celebra trobades de programació i d'avaluació del seu treball i dels col·laboradors; comparteix la festa i el dolor, els èxits i els fracassos en el treball comú. Cadascun dels seus membres és corresponsable de la totalitat, encara que tingui la seva àrea precisa de responsabilitat pròpia.

Les relacions mútues entre els membres de l'equip són un factor molt rellevant (aquí sol estar ben sovint el vigor i la cohesió o el cavall

de batalla dels equips pastorals). Són molt importants la llibertat de comunicació i la manera d'afrontar i gestionar els ineludibles conflictes.

La missió del prevere coordinador és capital. A ell correspon, especialment, ser l'eix de la comunitat i procurar que tots siguin reconeguts i se sentin membres apreciats i valorats en l'equip. Lluny de realitzar un seguiment minuciós de les tasques encomanades a cadascun dels components de l'equip, ha de saber confiar en ells, sense deixar-se portar per una responsabilitat desmesurada que pretén tenir-ho "tot sota control". El consell personal i el conreu de noves vocacions per a diversos ministeris (sense oblidar les vocacions al presbiterat i a la vida consagrada) han d'ocupar una part notable del seu temps i del seu cor de pastor.

El Sr. Bisbe ens encoratjà a què, després d'una necessària reflexió i discerniment, proposem una organització pastoral de la Unitat, sense suprimir cap realitat parroquial actual.

Es tractaria d'assegurar que la Unitat Pastoral (i les Comunitats que la formen) tingui els seus serveis específics i, alhora, que tota la Unitat Pastoral també tingui alguns serveis comuns.

A). Cada comunitat parroquial actual ha de continuar assegurant:

- La celebració i preparació de l'Eucaristia i dels altres sacraments.

- El Baptisme, (i als pobles més grans, la catequesi per als sacraments de la iniciació cristiana i la preparació dels pares i padrins.
- L'atenció als malalts.
- L'animació comunitària de Càritas
- Uns dies i hores d'atenció a la gent (despatx parroquial, que no és un simple escriure documents, sinó escoltar la gent i estar-hi disponibles). Hi pot haver un laic/a que atengui les peticions de certificats, etc.
- L'economia fonamental de la pròpia parròquia.
- Consell Parroquial
- Vida Creixent, Coral, Tallers de gent gran, etc.

B). I la Unitat Pastoral (el grup actual de Parròquies) anant organitzant en comú (progressivament i tenint en compte les particularitats que hi pugui haver):

- **Els equips de Litúrgia** (de cada comunitat parroquial), van formant un Grup amb un representant de cadascuna, amb un responsable comú.
- **El servei de Caritat:** Càritas amb el seu voluntariat, Mans Unides i altres iniciatives de caire social...; visitadors de malalts.
- **El servei de la iniciació cristiana i formació:** Catequistes i la seva formació; preparació de la Catequesi; servei de materials per ajudar

a la catequesi; preparadors de pares i padrins; Escola de Teologia; preparació al matrimoni; predicació quaresmal; recessos...

- **El servei missioner:** Colònies, Esplai, Actes culturals, Confraries o Associacions... Equip d'animació missionera.

La Unitat Pastoral comparteix:

- Un prevere “**Moderador**” (els altres preveres tenen també el seu servei en les parròquies, compartint tasques entre tots).

- Consell Pastoral de coordinació (dos o tres reunions anuals i sempre que es cregui convenient)

Ha estat una trobada molt important per a tots, i estem ben segurs que ens serà un nou i gran impuls, que ens portarà a viure i comunicar el gran tresor de l'Amor de Déu que tenim.

A les 11 de la nit, amb el cant del Virolai i ben agraïts, es donà per acabada la trobada amb el Sr. Bisbe.

Mn. Daniel Gómez
i Mn. Josevi Forner

Compromís missioner de Càrol García

Dissabte 18, a les 12 del migdia, la parròquia d'Almacelles ha acollit un gran nombre de persones que s'han congregat per acompanyar a Càrol García, en la celebració d'una missa en motiu del seu compromís missioner. Aquesta dona jove viu a Almacelles i, des de fa alguns anys, pateix una greu malaltia pulmonar degenerativa que l'obliga a passar llargues temporades hospitalitzada, tot limitant greument la seva vida.

La seva malaltia li ha impedit continuar en terres africanes la seva vocació missionera. Malgrat tot, ha volgut fer ara, públicament, el

seu compromís missioner amb la congregació de les Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica.

Tot i ser conscient que mai no podrà tornar a l'Àfrica, ha volgut manifestar públicament, davant una munió de persones amigues vingudes d'arreu, el seu compromís de vida amb aquestes missioneres d'Àfrica. Aquest compromís el viurà amb la seva greu malaltia i des de casa seva.

La celebració ha tingut un moment especialment emotiu quan ella ha llegit des de la seva cadira de rodes el seu compromís missioner.

Val a dir que Càrol García escriu (sempre que li ho permet la seva feble salut) el que ella anomena “el correu dels dimarts”. Aquestes cartes, enviades per internet i en les que comparteix el seu procés vital i espiritual, són profundament valorades per més de 400 persones

que les reben puntualment cada dimarts. Algunes d'aquestes han manifestat que els escrits d'aquesta dona, amb salut precària però amb gran fe, els ajuden a viure la vida més profundament per la gran qualitat humana que desprenen.

Presentació de la Fundació Jaume Rubió i Rubió

El dissabte 3 de març, al migdia, tingué lloc en el marc del paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida, la presentació de la Fundació Jaume Rubió i Rubió. L'acte, que congregà més de dues-centes persones, fou presidit pel nostre Bisbe Joan Piris, el director de Càritas i president de la Fundació, Sr. Ramon Baró, la secretària del Patronat, Sra. Montserrat Canals, així com pels diversos representants de les institucions civils de la ciutat. En el transcurs del mateix, es feu un homenatge a la persona de Mn. Jaume Rubió, tan estimada a la nostra Església com a la nostra ciutat.

Després d'unes paraules de benvinguda i de salutació a les autoritats, membres del patronat i familiars de Mn. Jaume, el Sr. Bisbe donà la paraula al Sr. Ramon Baró qui, com a president del Patronat, exposà l'objectiu de la Fundació, que és el de donar suport i impuls institucional a la labor d'inserció socio-laboral de Càritas, labor que

ja fa anys està promovent a través del seu programa “Troballes”. En relació a aquesta empresa socio-laboral, feu un recorregut cronològic des dels seus inicis, l'any 2002, fins l'actualitat, seguint en xifres la seva evolució i creixement (en roba recollida, roba venuda, ingressos i personal implicat), arribant fins el dia d'avui, en que ja compta amb 8 persones contractades.

Després del lliurament d'un ram de flors a la Sra. Teresa Rubió, germana molt estimada de Mn. Jaume, el Sr. Bisbe donà la paraula al Sr. Francesc Pané, poeta, polític i gran amic de Mn. Jaume, qui feu un bell i íntim homenatge a la seva persona. A continuació, seguí el torn de Mn. Josep Escós, prevere del bisbat de Vic i actual rector de Navarcles, qui havia compartit amb Mn. Jaume anys de dedicació a la Pastoral obrera com a consiliaris de la JOC, i que, amb paraules plenes d'estima, feu una semblança de Mn. Jaume Rubió com un home proper i amic de tothom.

Tot seguit, ha arribat el torn dels representants institucionals: Sr. Jaume Revés, vicepresident del Consell Comarcal del Segrià, Sr. Miquel Padilla, vicepresident de la Diputació de Lleida, Sr. Josep Presseguer, 1r tinent d'alcalde de la Paeria i Sr. Ramon Farré, delegat del Govern de la Generalitat de Catalunya. Tots ells manifestaren la voluntat de continuar donant suport institucional a Càritas i Troballes, en la nova Fundació recent creada.

Després d'unes paraules del Sr. Bisbe, en les que recordà que "l'Església fa una tasca subsidiària, però mai substitutòria de l'Administració", ha arribat el moment de la cloenda. El Petit Cor de la Catedral,

dirigit per Mn. Joaquim Mesalles, interpretà unes cançons en record a l'esperit que animà sempre Mn. Jaume, convidant els assistents a unir-s'hi com a homenatge.

A la tarda, a la Parròquia de Sant Josep Obrer, dels Magraners, set persones més donaren sentits testimonis de les seves vivències amb qui fou, llavors Delegat de Pastoral obrera i, també, de Càritas Diocesana. Seguidament, se celebrà una missa, presidida pel Bisbe Joan Piris i concelebrada per vuit preveres. Diversos testimonis expressaren que la jornada fou tota ella molt viscuda i important per a la nostra Diòcesi de Lleida.

Carme Parellada

Jornada de formació ACO-Lleida

Acció Catòlica Obrera de Lleida (ACO) ha celebrat recentment, el dia 3 de març, una trobada de formació als locals de la Parròquia de Sant Josep Obrer del barri dels Magraners. El tema, seguint la prioritat de l'any de ACO, ha sigut: "Convidats a ser profetes. Ser profeta avui, profetes d'avui".

Està en sintonia amb el missatge del nostre bisbe Joan: "Presència d'Església a la societat"

S'ha comptat, com a ponent, amb Pim Queralt, consiliària de la JOC i de Professionals Cristians, diplomada en teologia i professora a la Universitat de Barcelona.

Alguns dels aspectes que va ressaltar la Pim:

- El profeta és algú, home o dona, que parla en nom de Déu, sota la inspiració de l'Esperit Sant.
- Revela el disseny salvador de Déu.

- Edifica la comunitat.
- No és un líder. Encarna una lluita vital, un diàleg home-Déu.

- Tots hem de viure la dimensió profètica de la fe... però el que hem de ser és creients.

- N'hi ha que accentuen més aquesta dimensió profètica, tant que és el que els defineix.

Ens va parlar de diverses persones que, en situacions difícils, van saber discernir i donar testimoni

(Foucauld, Martin Luther King, Gandhi, Madeleine Delbrêl, Etty Hillesum, Edit Stein, Simone Weil...)

Durant el diàleg posterior, a tots ens va venir a la memòria el nostre estimat Jaume Rubió, consiliari que fou dels moviments obrers cristians de la diòcesi. El dia que es presentava la fundació que porta el seu nom, era l'aniversari dels deu anys de la seva partida a la casa del Pare.

Agermanament interparroquial

El diumenge 4 de març, la Coral de les Joventuts Unides de la Sènia ha visitat la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, acompanyant-nos en la celebració eucarística. Tot seguit han interpretat un concert poètic i musical en homenatge a Màrius Torres. Uns vuitanta cantaires, junt amb els membres de

la comunitat parroquial de la Mare de Déu de Montserrat hem compartit una diada de germanor i amistat. És una iniciativa que pretén agermanar comunitats parroquials i crear vincles de fraternitat. En acabar el concert, hem compartit un dinar plegats i, després, hem fet una visita cultural per la ciutat de Lleida.

XI aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

L'església de Sant Pere de Lleida acollí, la tarda del dissabte 10 de març, l'Eucaristia d'Acció de Gràcies en commemoració de l'XI Aniversari de la Beatificació de Francesc Castelló. La celebració, organitzada per la Comissió Diocesana Pro Canonització del Beat, tingué lloc en la vigília de

l'aniversari que s'esqueia, enguany, el dia següent, diumenge, recordant l'11 de març de 2001, quan l'avui també Beat Joan Pau II beatificà a Roma el jove màrtir lleidatà.

L'Eucaristia fou presidida per Mn. Gerard Soler, rector de la parròquia de Santa Maria de Gardeny i vicepostulador de la Causa de

Canonització del Beat, concelebrant el rector de Sant Pere, Mn. Joan Mora, Mn. Josep Martí i Mn. Martí Sandiumenge.

Foren nombrosos els fidels que participaren en la celebració, entre ells la germana del Beat, la Maria Castelló Aleu de 99 anys d'edat, resident a Saragossa i acompanyada per diversos familiars. Tanmateix es feu present en l'Eucaristia una representació del col·legi Maristes Montserrat de Lleida, del qual fou alumne el Beat (1923-1930), encapçalada pel sotsdirector, el germà marista Xavier Barceló.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes participà també amb la seva coral, alhora que diversos membres hospitalaris van dirigir el res del Sant Rosari que precedí a l'Eucaristia. Mn. Gerard Soler, en la seva homilia, digué que els sants són fruit de la Resurrecció de Crist: *"Venerant el Beat Francesc, lloem el Pare Déu"*, afirmà. El vicepostulador, davant l'actual crisi de valors, convidà els fidels a mirar el jove màrtir: *"En ell veiem un noi feliç enmig de les dificultats, però alhora un noi net i amb un cor delicat. Va ser un bon estudiant, un excel·lent professional, dedicà la seva vida als pobres i donà culte*

al Pare en Esperit i veritat". Mn. Soler digué que avui, més que mai, la nostra societat té necessitat de persones bones, coherents, netes i honrades: *"Els seguidors de Jesús tenim en el nostre Beat un model d'home de Déu"*.

En finalitzar la celebració, és donà a venerar la relíquia del Beat, que havia estat portada a Sant Pere per la Confraria de "La Somereta", del barri de Pardinyes de Lleida. Aquesta confraria col·loca la relíquia, des de fa tres anys, en el pas de la Fugida a Egipte, que surt en la processó dels Dolors el vespre del Diumenge de Rams.

Al final de la celebració, i entre altres bones notícies relacionades amb el Procés de la Causa de Canonització, Mn. Gerard Soler va anunciar que l'Institut Químic de Sarrià, centre en el qual va estudiar Francesc Castelló, dedicarà un escultura al Beat. Aquesta tindrà uns 3 metres d'alçada. Serà obra de l'escultora Montserrat Garcia Rius, autora entre altres de les escultures de Sant Francesc d'Assís i Santa Clara, del temple de la Sagrada Família de Barcelona.

Comissió Pro Canonització
del Beat Francesc Castelló

Jornada d'infants de l'Arxiprestat de Gardeny

El matí del dissabte 17 de març, a la Parròquia Sant Ignasi de Lleida, ha tingut lloc la Trobada d'Infants que aquest any rebran la Primera Comunió. Es van reunir uns 175 nens i nenes.

El lema de la trobada, “ser el millor de tu mateix!”, inspirat en els valors que tenen les olimpíades d'agermanament, ajuda i testimoniatge de cada una de les cultures... ha volgut expressar que Jesús estima tot el món i, per això, cal que el món fixi els ulls en Jesús. Cada parròquia, cada centre catequètic dels col·legis de l'Arxiprestat és com un petit continent que es vol agermanar amb tothom. Cadascun dels centres ha estat representat a l'altar amb una anella que s'entrelligava amb una altra: junts, agermanats amb Jesús, tenim sempre més força. Però cada “continent” –parròquia, col·legi– ha donat als altres allò que té, “el millor de tu mateix”, amb l'ajuda dels sants i de la Mare de Déu, que ens ajuden a caminar i a ser forts i valents.

En un moment de la trobada, els infants van presentar un símbol i una pregària relacionada amb la invocació del centre on ell fa cate-

quesi. També va ser el moment que un seminarista va donar el testimoniatge de la importància dels mossens, animant-los a preparar-se per ser preveres. Precisament perquè cadascú doni el millor de si mateix, Jesús alimenta el nostre cor amb el seu amor i, per això, els infants es preparen per rebre aquest aliment, el cos de Jesús per primera vegada en la Primera Comunió.

També es va aprofitar a fer el lliurament dels premis de la tercera edició del concurs “Cartes a Jesús”. La carta guanyadora va ser del Col·legi Claver de Lleida i els accèssits, de la Parròquia Sant Jaume i del Col·legi Maristes Montserrat. Enhorabona a tots els infants per les meravelloses cartes que heu fet i una felicitació especial a les tres guanyadores.

Amb un gran silenci de pregària i reflexió, precedit de l'oració que Jesús ens va ensenyar, va finalitzar aquesta trobada, un any més plena de joia, alegria i convivència fraterna entre tots els infants de l'Arxiprestat.

Equip de catequistes
de l'Arxiprestat

Conveni de cessió d'ús de l'edifici del Seminari de Vilaller

El passat 23 de març a la seu del Bisbat de Lleida, l'Excm. i Rvdm. Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida i l'Excm. i Rvdm. Mons. Timotei, bisbe de l'Església Ortodoxa Romanesa d'Espanya i Portugal, han signat un **conveni de cessió d'ús de l'edifici del que va ser Seminari d'Estiu a Vilaller**. En aquest lloc els seminaristes, i posteriorment els preveres, anaven a passar les vacances d'estiu.

La finalitat d'aquest conveni, oficialitzat avui, és la utilització de l'edifici de l'esmentat Seminari d'estiu, per a destinar-lo a monestir ortodox.

La confessió cristiana ortodoxa és la majoritària a Romania i té una àmplia presència a Lleida en els immigrants d'aquell país.

Ja fa uns quants anys que la comunitat ortodoxa a Lleida celebra la seva litúrgia de ritus ortodox en els baixos de l'Església de la Mare de Déu del Carme i és atesa pastoralment pel P. Daniel Simon, sacerdot ortodox romanès.

Aquest conveni és exponent de les bones relacions actuals existents entre la Diòcesi de Lleida i l'Església Ortodoxa Romanesa present en terres lleidatanes.

